

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl v hlavním líčení konaném dne 22. listopadu 2016 v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Stacha, přisedících Vladimíra Hubálovského a Josefa Adamčíka **t a k t o** :

Obžalování

1. M. B.,
roz. Č.,

nar. XXX v XXX, bez zaměstnání, bytem XXX,

2. J. B.,

nar. XXX v XXX, skladník, bytem XXX,

jsou vinni,

že

v době nejméně od června 2009 do 10. 9. 2014 ve svých bydlištích ve XXX, okr. Bruntál, v XXX, na XXX, v XXX, na XXX a v XXX, na XXX, M. B., roz. Č. jako matka nezletilých dětí K. P., nar. XXX, A. D., nar. XXX, E. D., nar. XXX a J. B., nar. XXX a J. B., jako druh M. B., který se podílel na výchově jejich dětí K. P. a A. a E. D. a současně jako otec nejmladší dcery J. B., s uvedenými dětmi zle nakládali v oblasti fyzické i psychické, zejména nepřiměřeným trestáním a vulgárními nadávkami, neposkytovali dětem náležitou lékařskou péči, dostatečné materiální zabezpečení a potravu odpovídající jejich věku a neprojevovali jim citovou náklonost a podporu,

příčemž nejprve svou agresi zaměřovali zejména na nezletilého K. P., u kterého v době do května 2014 (mimo období od 3. 1. 2014 do 20. 3. 2014, kdy byl hospitalizován v psychiatrické léčebně), neřešili noční pomočování spoluprací s příslušnými odborníky, které i přes doporučení pracovníků orgánu sociálně právní ochrany dětí nenavštívili, naopak nezletilého za pomočování trestali vulgárními nadávkami a bitím vařečkou i jinými předměty, a takto mu způsobili i zranění, a to M. B. vařečkou krvavé šrámy na zádech a J. B. opaskem zranění tváře, vyhrožovali nezletilému z malicherných příčin vyhozením z domu, nechávali ho spát v pomočeném lůžku, případně na matraci pokryté jen igelitem, nechávali jej v pomočeném prádle chodit do školy a neposkytovali mu pravidelnou hodnotnou stravu, odpovídající jeho věku, v důsledku čehož nezletilý K. často hladověl, následně u něj byla zjištěna podvýživa a byl předběžným opatřením soudu v červnu 2014 svěřen do péče své babičky L. P.,

posléze se zlým agresivním způsobem v době do září 2014 chovali i k nezletilým dětem A. a E. D., které trestali z malicherných příčin bitím rukou či vařečkou, případně tresty, které vzbuzovaly strach, přičemž M. B. například nezletilou E. udeřila hlavou o stůl, až jí vyrazila přední zub, J. B. vysazoval nezletilou E. na vysokou skříň, kde ji nechal delší dobu sedět, přičemž E. měla strach z výšky a celou dobu se bála, že spadne, vulgárně jim nadávali, přes opakovaná doporučení nezajistili oběma dcerám řádnou logopedickou péči, nechali je chodit v nevyhovující obuvi a neposkytovali jim dostatek stravy odpovídající jejich věku, což vedlo k podvýživě obou sester, které byly následně dne 10. 9. 2014 umístěny do Dětského domova v Opavě,

a rovněž nezajistili řádnou výživu nezletilé dcery J., která musela být v období od 12. 6. 2014 do 17. 6. 2014 a od 20. 6. 2014 do 23. 6. 2014 hospitalizována ve Fakultní nemocnici Olomouc pro zvracení a dehydrataci, přičemž bylo zjištěno, že je podvyživená,

t e d y týrali osobu, které je v jejich péči nebo výchově, spáchali takový čin nejméně na dvou osobách a páchali takový čin po delší dobu,

č í m ž s p á c h a l i

zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j í

oba obžalovaní

podle § 198 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 3 (tří) roků.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, § 84 trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovaným výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 4 (čtyř) roků za současného vyslovení dohledu.**

Podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku **se oběma obžalovaným jako podmínka osvědčení ukládá povinnost** spolupracovat řádně v rámci uloženého dohledu s úředníky Probační a mediační služby České republiky, v rámci tohoto se zejména na předvolání těchto úředníků dostavovat k pravidelným schůzkám, umožňovat těmto provádět místní šetření a návštěvy v bydlišti obžalovaných, případně se podrobit dalším pokynům probačních úředníků.

O d ů v o d n ě n í :

Na základě důkazů provedených v rámci hlavního líčení dospěl soud k závěru, že obžalovaní M. a J. B. jednali způsobem podrobně popsáním ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku. Takovýto skutkový stav byl v průběhu hlavního líčení zjištěn provedenými důkazy, jejich posouzením, samostatně i ve vzájemném souhrnu postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu, konkrétně výslechem obžalovaných M. a J. B., výslechem svědků E. K., L. P., O. C., M. P., Z. V., I. Č., V. V., J. Ž., čtením protokolů o výslechu svědků P. S., M. B., A. U., L. Š. a J. Č., výslechem znalkyň MUDr. Skřontové a PhDr. Khulové, jakož i z listinných důkazů či věcného důkazu v podobě přehrání zvukového záznamu na nosiči informací, jakož i čtením protokolů o výslechu nezletilých svědků A. D., E. D. a K. P..

Obžalovaná M. B. u hlavního líčení přiblížila svůj vztah a soužití se spoluobžalovaným J. B. s tím, že společnou domácnost sdíleli od 10. 4. 2009, obžalovaný vypomáhal finančně i s výchovou dětí, v období od roku 2011 do roku 2015 bydleli se spoluobžalovaným odděleně, spoluobžalovaný však několikrát do týdne docházel na návštěvy, a to případně i s přespáním v domácnosti obžalované, při těchto příležitostech se podílel na výchově nezletilých podobně jako v době, kdy s nimi bydlel ve společné domácnosti. Pokud jde o nezletilého K. P., tento byl podle obžalované těžko zvladatelný, ona sama ohledně jeho osoby musela opakovaně řešit jeho problémy ve škole. Obžalovaná připustila, že třídní učitelkou nezletilého K. byla Mgr. C.. Na třídní schůzky však obžalovaná nechodila, což bylo podle ní z toho důvodu, že neměla, kdo by jí hlídal zbylé děti. Pokud jde o nezletilého K., tento se podle obžalované v noci pomočoval, tuto situaci řešila pouze jedenkrát s dětskou lékařkou, která jí však pouze sdělila, že to může být ze stresu s ohledem na nevhodné chování předchozích partnerů obžalované. Podle obžalované jí tato lékařka neporadila, jak problém řešit, ona sama nevyhledala radu či pomoc specializovaného lékaře, ani jiného obecného lékaře, přičemž nebyla schopna vysvětlit, proč tuto situaci z lékařského hlediska neřešila. Obžalovaná popřela, že by nezletilého K. za pomočování nějak trestala nebo mu nadávala, podle obžalované je rovněž pravdou, že nezletilý chodil po pomočení do školy neumytý, což ale bylo podle ní proto, že on sám se umýt odmítal. S ohledem na pomočování měl podle obžalované nezletilý matraci potaženou igelitem, na který mu ale vždy dávala prostěradlo i ložní prádlo. Pokud jde o nezletilého E. a A., tyto podle obžalované výchovné problémy ve škole nevykazovaly. Všechny děti však podle obžalované zlobily doma, za což dostávaly různé tresty, jako klečení v koutě, pokud zlobily hodně, dostávaly na zadek, a to i několikrát za den. Poté však z fyzických trestů měla obžalovaná bolavé ruce a proto s nimi přestala. Obžalovaná popřela, že by dětem ona nebo spoluobžalovaný vulgárně nadávali, podle ní to byly pouze děti, kdo používal vulgární výrazy, které zřejmě pochytily ve škole. Pokud měly děti nějaké poranění, tak si toto vždy způsobily při hře, K. měl podle ní například odřená záda, když spadl z postele a E. vyražené zuby, když kousla do deky, se kterou následně A. škulba. Obžalovaná popřela, že by jakékoliv poranění mohlo být způsobeno fyzickými tresty, když podle ní děti nikdy nebyly bity jakýmikoli předměty, stejně tak popřela, že by vůči dětem byly používány jakkoliv nepřiměřené tresty, jako například vysazení na skříň, k němuž podle obžalované sice skutečně došlo, avšak pouze při hře a děvčatům se podle obžalované na skříni líbilo a strach neměla. Obžalovaná rovněž popřela, že by děti byly jakkoliv podvyživené, podle ní byl v domácnosti vždy dostatek jídla, děti dostávaly vždy řádně najíst doma a dostávaly rovněž svačiny do školy, problém mohl být pouze v tom, že děti nejedly, tak jak měly a svačiny raději dávaly psovi. Pokud byla nezletilá J. hospitalizována, bylo to v důsledku infekce z aquaparku. Stejně tomu bylo podle obžalované v případě oblečení, jehož všechny děti měly vždy dostatek. Pokud byly děti venku, hrály si takto po delší dobu spíše jen A. s E., které však podle obžalované s výjimkou jednoho případu nebyvaly venku do pozdních hodin. Obžalovaná rovněž připustila, že její domácnost byla navštěvována sociálními pracovníci, a to v Bruntále paní K. a v Olomouci paní V. a S., s nimiž se všemi však nevycházela dobře,

protože se jmenované pracovnice neustále snažily v jejich domácnosti a v péči o děti hledat nějaké problémy. Podle obžalované zřejmě tyto pracovnice měly informace od babičky A. a E. paní K., která se snažila sociální pracovnice proti obžalované poštvát.

Obžalovaný J. B. u hlavního líčení popsal své soužití se spoluobžalovanou M. B. s tím, že společně bydleli od 10. 4. 2009 do konce roku 2010, kdy se on sám odstěhoval ke svým rodičům. Pokud jde o období, kdy obžalovaný bydlel ve společné domácnosti s obžalovanou a jejími dětmi, což bylo ve Václavově u Bruntálu, tak se podílel na výchově všech dětí, nicméně již tehdy jej děti podle jeho vyjádření poslouchaly jen tehdy, když chtěly a když jej poslouchat odmítaly, pouze sdělil spoluobžalované, aby s nimi sjednala pořádek. V období, kdy bydleli se spoluobžalovanou odděleně, docházel obžalovaný na pravidelné návštěvy, a to přibližně třikrát do týdne s tím, že obvykle se jednalo o celodenní pobyt v domácnosti spoluobžalované. Podle obžalovaného se stávalo, že on sám měl na starosti děti tehdy, když spoluobžalovaná vyřizovala neodbytné záležitosti na úřadech, a tehdy pak všechny děti musely poslouchat i obžalovaného. Veškeré tresty, které podle obžalovaného on nebo spoluobžalovaná na děti praktikovali, však spočívaly vesměs ve stání v koutě, v některých případech dostávaly na zadek, ale toliko od spoluobžalované. Obžalovaný uvedl, že on sám pouze jedenkrát chtěl udeřit nezletilého K. páskem přes zadek, podle něj se ale nezletilý vyškubl zrovna ve chvíli, kdy obžalovaný švihl páskem a tento jej nešťastnou náhodou zasáhl do obličeje a způsobil mu podlitinu. Podle obžalovaného po této události již on sám žádné z dětí fyzicky netrestal. Obžalovaný rovněž popřel, že by on nebo spoluobžalovaná vůči dětem užívali vulgární výrazy, podle něj ale děti používaly takové výrazy, které se zřejmě naučily ve škole. Podle obžalovaného tedy v domácnosti a při výchově děti nebylo žádné nepřiměřené trestání, pokud měla nezletilá E. vyraženy přední zuby, stalo se tak při hře s A.. Obžalovaný rovněž popřel, že by děti byly podvyživené, podle něj měly vždy dostatek jídla, ale stávalo se, že odmítaly jíst obědy a podobně. Obžalovaný namítl, že pokud byla tvrzena podvýživa, tuto si vymyslela sociální pracovnice V.. Pokud jde o noční pomočování nezletilého K., toto se podle obžalovaného řešilo, a to i u specializovaného lékaře – urologa, podle jehož závěru mělo být pomočování způsobeno malým močovým měchýřem. Toto pomočování ale podle obžalovaného začalo až v době, kdy nezletilý bydlel se spoluobžalovanou v Bruntále, tedy někdy v průběhu roku 2012. Podle obžalovaného se spoluobžalovaná s dětmi připravovala do školy, a to dlouhodobě, on sám byl ve škole řešit pouze záležitosti nezletilého K. týkající se jeho prospěchu, a to jen v jednom případě. Podle obžalovaného byla spolupráce spoluobžalované se sociálními pracovníci jak K., tak i V. a S. dobrá, což mu měla sdělovat sama spoluobžalovaná, on sám viděl sociální pracovnice V. a S. každou zhruba jen ve dvou případech a nikdy se podle něj nestalo, že by jim tyto něco vyčítaly. Pokud následně vydaly vůči obžalovaným tyto sociální pracovnice negativní zprávy, jednalo se podle obžalovaného o iniciativu paní K., která se podle obžalovaného snaží jejich rodině dlouhodobě škodit a mstít se, přičemž obžalovaný vyjádřil svou domněnku, že sociální pracovnice byly jmenovanou upláceny.

Svědčce E. K., matka J. D., který je otcem dcer obžalované A. a E., u hlavního líčení podrobně popsala, jakým způsobem byla s těmito vnučkami, ale částečně i s nezletilým K. P. v kontaktu. Podle svědkyně od doby, kdy se obžalovaná rozešla s J. D., viděla děti spíše sporadicky, poté co se s nimi obžalovaná přestěhovala do Bruntálu, bylo období, kdy děti pravidelně vídávala na sídlišti. V domácnosti obžalované poté, co se z ní její syn odstěhoval, nikdy nebyla. Následně si svědkyně vymohla u soudu v opatrovnickém řízení, aby se jako babička E. a A. mohla s těmito vídat a od té doby si je mohla brávat na víkend jednou za dva měsíce, což svědkyně i činila. Jednak od svých vnuček E. a A., ale i od nezletilého K. se svědkyně dozvíдалa, co se mělo v domácnosti dít. Podle svědkyně se často stávalo, že děti

měly hlad, na sídlišti viděla nezletilou E. lozit po stromě višni a jíst plody a na dotaz jí nezletilá sdělila, že toho dne ani nesnídala. Podle svědkyně nezletilé děti sdělovaly, že hladovku mívají za trest, pokud své vnučky ale i nezletilého K. viděla jíst, pak jedli hltavě a nikdy se nestalo, že by něco sníst nechtěli. Tyto děti, zejména ale K. se u svědkyně rovněž často dožadovaly jídla. Od dětí se rovněž dozvídala, že měly být často bity, jak obžalovanou, tak i obžalovaným B., který je měl bít řemenem, obžalovaná je měla i kopat, v jednom případě mělo dojít k tomu, že jeden z obžalovaných měl nezletilé E. vyrazit zuby, k čemuž mělo dojít úderem o stůl, nezletilá se však ve svých verzích rozcházela v tom, který z obžalovaných jí to měl udělat, vytržení peřinou či dekou při hře však nezmiňovala. Důvody, proč měly být děti takto fyzicky trestány, svědkyně nezjišťovala, v některých případech jí ale samy děti sdělovaly, že bývají trestány za to, že se s ní setkaly, za což jim měla obžalovaná vyhrožovat, měly mít tzv. zaracha, nebo do nich měla kopat. Děti rovněž podle toho, co uváděly, musely za trest často klečct, což je údajně bolelo. Od vnuček se rovněž dovídala, že nezletilý K. měl mít problémy s pomočováním, za což mu měla obžalovaná vulgárně nadávat a bít ho. U nezletilého K. rovněž viděla i zafotila poraněná záda, což měl být následek fyzického trestu ze strany obžalované. Vyhotovenou fotografii pak svědkyně poskytla sociálním pracovnícům. Podle svědkyně bývaly všechny děti, zejména ale nezletilý K., při pobytu venku obvykle nevhodně oblečené, v důsledku čehož se u E. a A. vytvořila plíseň, kterou podle jejího následného zjišťování, neměla obžalovaná nějakým způsobem řešit. Vnučky měly mít rovněž ve velmi špatném stavu chrup a podle zjišťování svědkyně ani tyto skutečnosti obžalovaná nijak zásadně neřešila, podle svědkyně se situace zlepšila až poté, co ona sama opatřila dětem pořádné zubní kartáčky a učila je základním hygienickým návykům. Do té doby podle svědkyně měly zejména její vnučky zcela nedostatečné hygienické návyky, přičemž se od nich měla dovědět, že mají doma zakázáno splachovat, nebo že jim obžalovaný vyhodil zubní pastu a nadával jim, že neustále pouští vodu. V případě nezletilé E. podle svědkyně obžalovaná ani neřešila její problémy s výslovností, až sama svědkyně v určitém období začala s nezletilou pravidelně docházet na logopedii a došlo ke zlepšení, nicméně poté obžalovaná tuto péči opět zanedbávala a situace se u nezletilé zhoršila.

Svědkyně L. P., matka K. P., který je otcem nezletilého K., u hlavního líčení popsala, jak v době, kdy obžalovaná s dětmi bydlela ve Václavově a následně v Bruntále, se s tímto svým vnukem vídávala, navštěvovali se a bývala období, kdy byl nezletilý u ní třeba i po dobu 14ti dnů. Přibližně ve dvou případech v době, kdy obžalovaná bydlela již s obžalovaným ve Václavově, byla u nich svědkyně na návštěvě, přičemž před jí se obžalování k dětem nechovali špatně, jejich domácnost sice nevypadala dobře zařízená, ale zároveň svědkyně neviděla jakékoli nedostatečné vybavení, i když na druhou stranu připustila, že při těchto návštěvách bývala vesměs jen v kuchyni. Podle svědkyně se ani od nezletilého K., ani od ostatních dětí obžalované nedozvídala, že by se k nim obžalování špatně chovali, pokud děti vídávala venku, připadaly jí vesměs přiměřeně oblečené a nesetkala se rovněž s tím, že by si stěžovaly na hlad. Nezletilý K. po svědkyni pouze požadoval sladkosti. Podle svědkyně se však stávalo, že za ní nezletilý K. utíkal, z čehož usoudila, že se mu doma nelíbí, v jednom případě měl svědkyni sdělovat, že jej obžalovaná vyhodila z domu. Podle svědkyně k této nezletilý K. docházel rovněž tajně tak, aby se o tom obžalovaná nedověděla. Svědkyně potvrdila, že nezletilý K. měl v minulosti problémy s pomočováním, přičemž tato situace trvala i v době, kdy svědkyně dostala nezletilého v roce 2014 do své péče a od té doby tedy začala s nezletilým, navštěvovat lékaře – urologa, když podle svědkyně v minulosti obžalovaná léčení nezletilého nijak neřešila. Podle svědkyně je léčba úspěšná a problémy s pomočováním u nezletilého již zcela ustaly. Od doby, kdy byl nezletilý svěřen do péče svědkyně, se podle ní rovněž zlepšilo chování, když z počátku běžně vůči ní používal vulgární výrazy, nicméně podle svědkyně se chování nezletilého začalo zase zhoršovat od Vánoc 2015,

kdy začal být více v kontaktu s obžalovanou, přičemž od té doby nezletilý všem sděluje, že jsou hnusní a jediná hodná je obžalovaná, když v minulosti nic takového neříkal. S ohledem na určité rozporu oproti tomu, jak svědkyně P. vypovídala v průběhu předchozího hlavního líčení dne 20. 7. 2015, byla k odstranění těchto rozporů postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu čtena její výpověď z předchozího hlavního líčení. Tehdy svědkyně sice mimo jiné uváděla, že nezletilý nevzpomíná na období, kdy žil u obžalované, na druhou stranu, že dostával hysterické záchvaty, když se měl od svědkyně vracet domů a do rodiny obžalované nechtěl chodit, že uváděl, že vulgárně se běžně mluvilo v domácnosti obžalovaných a že se od sousedů dozvíдалa, že děti obžalované byly bity a běžně neměly co jíst. Po přečtení této své výpovědi svědkyně připustila, že tehdy vypovídala pravdu a tuto svou předchozí výpověď zcela potvrdila.

Svědkyně M. P., bývalá snacha L. P., u hlavního líčení uvedla, že nezletilý K. chtěl často chodit ke své babičce L. P., když měl jít domů, brečel a dělal hysterické scény, u čehož byla ona sama několikrát přítomna. Přitom si nezletilý podle svědkyně se slzami v očích stěžoval, že jej obžalovaná bije, že nemá postel ani lampu a bojí se tmy, a i když si podle svědkyně nezletilý často vymýšlel, tak v tomto případě s ohledem na způsob jeho projevu mu jeho tvrzení věřila. Podle svědkyně nezletilý rovněž uváděl, že má jen jedny kalhoty, přičemž vzhled jeho oděvu tomu skutečně nasvědčoval, kdy chodil běžně špinavý a oblečení mu musela kupovat L. P.. S nezletilým se setkávala častěji z toho důvodu, že L. P. svědkyni pomáhala s péčí o její dcery. Nezletilý měl rovněž zmiňovat, že nedostává svačiny a L. P. mu proto měla jít nakoupit jídlo, nicméně podle svědkyně si nezletilý nikdy nestěžoval, že by doma nedostával najíst. Když však u L. P. jedl, nikdy si nevybíral a jídlo neodmítal, naopak jedl hltavě a bylo vidět, že je za ně rád. Od nezletilého se rovněž svědkyně dověděla, že měl od obžalované dostat řemenem před obličej a na tváři pak měl tmavou podlitinu. Svědkyně rovněž vídávala sestry nezletilého K., přičemž tyto na ní působily slušně oblečené a měl dojem, že K. P. byl z dětí obžalované spíše jakoby odstrčený, jeho sestry si nikdy na nic nestěžovaly. Svědkyně rovněž uvedla, že ví o problémech nezletilého s pomočováním, které léčila až L. P. s tím, že obžalovaná se o tyto problémy neměla nijak zajímat a neměla to medicínsky řešit, což se dověděli i od sociálních pracovníků. Podle svědkyně bylo i na chrupu nezletilého vidět, že hygienická péče o něj je zanedbávána, měl chrup ve špatném stavu a zlepšovalo se to až v péči L. P.. Svědkyně se rovněž vyjádřila k tomu, jak ještě v dřívějším období, když obžalovaná žila s bývalým manželem D., nechávala i velmi malé děti samotné doma a šla požívat alkoholické nápoje ke známým nebo do restauračního zařízení. I přesto, že svědkyně M. P. ihned v úvodu své výpovědi u hlavního líčení upozornila, že je pod silnými léky a může mít problémy s vybavováním některých skutečností, z jejího projevu v průběhu hlavního líčení nenabyl soud dojem, že by svědkyně byla léky nějak zásadněji ovlivněna, vyjadřovala se dostatečně zřetelně, jednoznačně i v logických návaznostech a ve své výpovědi si neprotiřekovala.

Svědkyně Mgr. O. C., učitelka Střední školy a Základní školy prof. Matějčička v Olomouci u hlavního líčení uvedla, že byla třídní učitelkou nezletilého K. P., avšak pouze na období přibližně jednoho měsíce, tedy přibližně v září 2014 s tím, že předtím byla třídní učitelkou nezletilého Mgr. I. Č.. Podle svědkyně mívával nezletilý v chování výkyvy, kdy někdy býval mírný a slušný, jindy ale ve vztahu ke spolužákům agresivní a používal vulgární výrazy. Podle svědkyně navštěvovaly stejnou školu, ale jinou třídu i sestry nezletilého s tím, že učitelky byly zaraženy rozdílem mezi těmito sourozenci, když sestry nezletilého měly daleko lepší oblečení, vždy měly v pořádku veškeré školní pomůcky a byly i lépe zásobeny svačinami, než nezletilý K.. Až později se měly učitelky dovědět, že tomu bylo tak proto, že o sestry nezletilého se starala jejich babička, která je měla materiálně zajišťovat. Podle

svědkyně býval nezletilý K. špatně oblekaný, oblečení míval nevyprané a pomačkané, svačiny sice mohl mít dostatečné, ale byl rozdíl oproti němu a jeho sestřám. Podle svědkyně byly u nezletilého nedostatečné i hygienické návyky, když z nezletilého bývala cítit moč a pokud ona sama jeho matce signalizovala takový stav, nedošlo k žádnému zlepšení. Podle svědkyně neměl nezletilý v pořádku ani obuv či výbavu do tělesné výchovy. Vzhledem k tomu, že ve výpovědi svědkyně oproti tomu, co uváděla v průběhu přípravného řízení, byly určité rozpory, byly jí její předchozí výpověď z přípravného řízení předestřena, když svědkyně tehdy uváděla, že obžalovaná třídní schůzky ignorovala, že pokud nezletilý K. nosil svačiny do školy, tyto byly kvantitativně nedostatečné s ohledem na jeho věk, chodíval v nečistém a roztrhaném oblečení a v zimě byl nedostatečně oblečen. Po předestření této své výpovědi svědkyně uvedla, že na policii měla nepochybně k dispozici své písemné poznámky, které již nyní k dispozici nemá a že skutečnosti, které tehdy uváděla, byly jednoznačně pravdivé.

Svědkyně Mgr. I. Č., učitelka Základní školy prof. Matějčeka v Olomouci, u hlavního líčení uvedla, že byla učitelkou nezletilé A. D. necelý rok a nezletilý E. D. přibližně měsíc, zatímco nezletilého K. P. vůbec neučila. Podle svědkyně ani u jednoho z děvčat nebyly jakékoliv výchovné problémy, A. vždy podle ní byla dostatečně vybavená, jak co do učebních pomůcek, tak co do svačin, nicméně s ohledem na značný časový odstup již tyto skutečnosti nebyla schopna svědkyně přesněji potvrdit. Podle svědkyně byla nezletilá A. snaživá a dobrá studentka, úkoly mívala napsány, zranění si u ní zřejmě žádného nevšimla, nezletilá si ani za ní nechodila stěžovat na domácí poměry. Rodiče nezletilé podle svědkyně na třídní schůzky nechodili, ona sama je neměla potřebu kontaktovat vzhledem k tomu, že s nezletilou A. nebyly jakékoli problémy. K nezletilému K. P. se svědkyně nebyla schopna vyjádřit.

Svědkyně Mgr. Z. V., pracovnice oddělení sociálně právní ochrany dětí Magistrátu města Olomouce u hlavního líčení popsala okolnosti, za kterých do její kompetence přišla věc péče o děti obžalovaných na podzim 2013 s tím, že podnět k prošetření poměrů v uvedené rodině podle svědkyně přišel od její kolegyně z Městského úřadu v Bruntále, která rodinu označila za velice problémovou a nespolupracující, přičemž tyto skutečnosti vyplývaly i z postoupené spisové dokumentace, podle které spolupráce s orgánem péče o děti byla velmi špatná, zejména ze strany matky. Svědkyně proto zvážila možnosti provádění jednotlivých šetření a navázala spolupráci s pracovníci Fondu ohrožených dětí P. S., které se v určité míře podařilo navázat spolupráci s obžalovanými, a rodinu tedy primárně navštěvovala jmenovaná s tím, že zprávy z šetření dodávala Magistrátu města Olomouce. Sama svědkyně V. sice rovněž prováděla u rodiny místní šetření, ale podstatně v menší míře než P. S., celkově tam svědkyně mohla být tak v pěti až deseti případech z toho důvodu, že při častějších návštěvách více osob u rodiny by se spolupráce ze strany obžalovaných nepochybně komplikovala. Pokud takto byla svědkyně osobně přítomna v bydlíšti, vzhled samotného bytu na ni působil pozitivním dojmem, jednalo se o dobře zařízený prostorný byt. Zcela nedostatečnou výbavu však svědkyně shledala v pokoji, který byl určen jako dětský, kde podle svědkyně chyběly jakékoliv dekorativní předměty, hračky a v podstatě i police, přitom v tomto pokoji měli přebývat nezletilý K., A. a E.. Děvčata přespávala na poschod'ové posteli, nezletilý K. pouze na matraci na zemi, která byla obalena igelitem, a chyběly u ní jakékoliv lůžkoviny. Prostěradly nebyly opatřeny ani postele děvčat, podle svědkyně k tomuto obžalovaná uváděla, že prostěradla nepovažuje za důležitá. Zajistit prostěradla se podařilo až postupně ve spolupráci s Fondem ohrožených dětí, a to z charitativních prostředků. V dětském pokoji byl podle svědkyně přítomen silný zápach po moči, od neustálého větrání i v chladném období byla v pokoji zima. Samotná spolupráce, zejména s obžalovanou, byla podle svědkyně velice problematická, a to i v tom směru, aby jí vůbec bylo umožněno v rámci místních šetření se dostat do jejího bytu. Pokud ale již v rámci místního šetření byt navštívila, byly zde podle ní

známky toho, že v bytě bydlí i obžalovaný B., přestože on i obžalovaná toto popírali. Podle svědkyně jej ona sama v bytě zaregistrovala v jednom případě, kdy jeho vystupování budilo dojem, že v bytě regulérně bydlí, podle svědkyně jeho přítomnost zaznamenávala i P. S.. V době, kdy svědkyně prováděla místní šetření, byly děti vesměs ve škole, a ona takto s nimi v bytě do kontaktu nepřišla. Pokud jde o obžalovaného, tento se obdobně jako obžalovaná vyjadřoval vulgárně, a to i na adresu svědkyně při místním šetření, podle svědkyně to byl běžný způsob vyjadřování obou obžalovaných, který následně přejímaly i nezletilé děti. Důvodem, proč se obžalovaní snažili vzbudit dojem, že obžalovaný B. v bytě nebydlí, byla podle svědkyně snaha obžalovaných zneužívat systém sociálních dávek. Při místních šetřeních v domácnosti obžalovaných bylo podle svědkyně obvykle shledáno dostatečné množství jídla v dostatečné kvalitě, podle svědkyně však nebyla žádná garance, že toto jídlo dostanou v odpovídajícím množství a frekvenci i nezletilý. Podle svědkyně z průběžných šetření, mimo jiné i ve škole, bylo zjišťováno, že jedním ze způsobů trestů ze strany obžalovaných je i odnětí jídla, v důsledku čehož byly následně zjišťovány krádeže jídla ve škole ze strany nezletilých děvčat. Prostřednictvím P. S. se svědkyně rovněž dozvěděla, že obžalovaná nezvládá ani výchovu nezletilých, což měla P. S. obžalovaná sama připustit, v rámci čehož zejména A. a E. často až do nočních hodin pobíhaly bez dozoru mimo bydliště, přičemž svědkyně pochybovala, že v takovém případě obžalovaní nějakým způsobem zajistili jejich stravu. Podle svědkyně byla velmi špatná komunikace s obžalovanou i ohledně toho, jaké potřeby by pro nezletilé měla zajišťovat, ať už jde o zdravotní péči či vzdělávání. Pokud nezletilý K. trpěl ještě ve dvanácti letech potížemi s pomočováním, obžalovaná toto žádným způsobem neřešila u specializovaného lékaře, což svědkyni dokonce i sama připustila. Svědkyně přitom ví, jednak ze zpráv školy, kterou nezletilý K. navštěvoval, případně i z vyjádření kantorek, či v jednom případě i z vyjádření samotného nezletilého, že obžalovaná za noční pomočování nezletilého trestala i fyzickými tresty, zejména bitím vařečkou, rovněž ho nutila chodit v pomočeném spodním prádle do školy, což měl být rovněž trest. U nezletilé E. pak podle svědkyně obžalovaná žádným způsobem neřešila závažnou logopedickou vadu, přestože byla k řešení vybízena sociálními pracovníci, které zajistily návštěvy logopeda, kam se ale obžalovaná dostavila s nezletilou pouze v jednom případě a v dalších návštěvách sama ustala. Mizerná byla podle svědkyně spolupráce obžalované i se školou v tom směru, že obžalovaná žádným způsobem nezajišťovala školní pomůcky, nereagovala na výzvy, aby některé potřebné záležitosti řešila, při komunikaci s kantory jednala obžalovaná arogantně a agresivně a jakoukoliv spolupráci odmítala, jak vyplývá i z výpovědi svědkyně V., velmi problematická byla i spolupráce obžalované i s orgánem péče o děti, kdy obžalovaná odmítala spolupráci a nedbala na doporučení ze strany sociálních pracovníků, kterými pak musela být často ke spolupráci přesvědčována. Pokud jde o fyzický kontakt s nezletilými, pak svědkyně viděla nezletilého K. poprvé při jeho podání vysvětlení ve škole, kdy byla zaražena jeho vzhledem, nezletilý byl velice drobné postavy, hubený, působil zamlkle a ustrašeně, rovněž byl zjevně hladový, kdy podle svědkyně ihned spořádal veškeré sušenky, které byly v místnosti na stole. Tehdy se ale podle svědkyně nezletilý rovněž vyjadřoval k tomu, jak je bitý za noční pomočování a musí chodit v pomočeném oblečení do školy. Rovněž zmiňoval, že daného dne ještě od rána nejedl. S nezletilými A. a E. byla svědkyně v kontaktu rovněž pouze jedenkrát, a to až při jejich převozu do dětského domova v Opavě. P. S. však podle svědkyně s těmito nezletilými občas v kontaktu byla, přičemž svědkyně popsala situaci, kdy jí tato děvčata vpouštěla do domu, a při této příležitosti zmiňovala, že v bytě nechtějí být, že do nich matka kope a žádaly ji, aby je z bytu odvedla. Pokud jde o orgány péče o děti a jejich jednání s prarodiči nezletilých, pak podle svědkyně probíhala určitá komunikace s paní P., když bylo řešeno převzetí nezletilého K. do její péče. V častém styku, zejména telefonicky či písemně byla svědkyně i s paní K., babičkou A. a E., jednak v tom směru, že obžalovaná nedodržovala rozhodnutí soudu ohledně možnosti styku babičky s nezletilými, zároveň ale

tato babička často poukazovala na nevhodnou péči obžalovaných vůči dětem se znaky týrání nezletilých. Tato babička pak podle svědkyně ve velké míře zajišťovala i potřeby nezletilých, zejména pokud jde o nákup oblečení, podle svědkyně poté, co nebylo možno obžalovanou přimět k zajištění školních pomůcek, zejména pro nezletilou E., zajišťovala tyto pomůcky opět babička K.. Podle svědkyně až poté, co všechny tři nezletilé děti byly odňaty z péče obžalovaných, došlo k určitému zlepšení v rámci vzhledu dětského pokoje, v němž ale v tu dobu již přebývala nezletilá J. a obžalovaní mohli být podle svědkyně motivováni tím, že se obžalovaná B. snažila o umožnění návštěv zejména nezletilé A. a E. ve svém bydlišti alespoň na víkendy.

Svědkyně V. V. u hlavního líčení uvedla, že pan D. je její bývalý manžel, s obžalovanými se však spíše zná skrz děti obžalované A. a E., než přes svého bývalého manžela, který je i otcem jmenovaných nezletilých. Svědkyně uvedla, že s obžalovanými byla naposledy v kontaktu někdy před třemi lety, než se obžalovaní odstěhovali do Olomouce. V té době se s obžalovanými v několika případech bavila, v několika případech byla přítomna i v jejich domácnosti, kdy obžalovaným předala nějaké drobnosti pro děti vzhledem k tomu, že rodina obžalovaných byla sociálně slabá. Pokud takto byla přítomna v domácnosti, působily na ni veškeré poměry jako v běžné domácnosti, zároveň ale připustila, že v dětském pokoji při návštěvách nebyla a s dětmi v bytě do kontaktu nepřišla. Viděla však děti při jejich pobytu venku, kdy na ni působily normálně. Pokud jde o bývalou tchýni svědkyně E. K., s touto v minulosti měla určité problémy, kdy jmenovaná iniciovala vůči svědkyni sociální šetření, protože měla pocit, že o děti dostatečně dobře nepečuje. Podle svědkyně se celá záležitost vyřešila rozvodem, zároveň ale svědkyně připustila, že dle jejího názoru činila E. K. jen takové kroky, které považovala za správné.

Svědka J. Ž. u hlavního líčení uvedl, že dlouhodobě zná oba obžalované, přičemž s obžalovaným B. je kamarád a v minulosti domácnost obžalovaných opakovaně navštívil, a to zejména v období, kdy bydleli v Bruntále, ať už na ulici XXX či na ulici XXX. Takto mohl obžalované navštívit přibližně v 10 případech, naposledy se účastnil jejich svatby, to již bydleli poblíž Olomouce. Pokud ve svém dřívějším výslechu uváděl, že obžalované navštívil toliko třikrát, pak si zřejmě tehdy nevzpomněl na veškeré své návštěvy. Podle svědka v případě návštěv u obžalovaných byl prakticky ve všech místnostech bytu, včetně dětského pokoje, který byl podle jeho názoru standardně zařízen, byl si však schopen vzpomenout pouze na to, že v dětském pokoji byla jedna poschodřová postel, která ale podle něj byla opatřena lůžkovinami. Podle svědka zcela běžným dojmem působily i děti, s nimiž i při návštěvách přicházel do kontaktu, nezaregistroval ani jakékoliv nevhodné jednání obžalovaných vůči dětem. Pokud jde o výchovu ze strany obžalovaných, pak podle názoru svědka bylo výchovné působení na všechny děti rovnoměrné ze strany obou obžalovaných.

Jak vyplývá z průběžně vyžadovaných zpráv MUDr. Moravčikové, praktické lékařky svědkyně P. S., nedovoluje již po delší období zdravotní stav této svědkyně, aby se účastnila jako svědek hlavního líčení, přičemž dle závěrů lékařky nelze ani v dohledné době zlepšení jejího zdravotního stavu předpokládat. Z toho důvodu byl postupem podle § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu čten protokol o dřívějším výslechu svědkyně P. S., když tato byla již dříve v této trestní věci za splnění všech zákonných podmínek vyslechnuta v průběhu hlavního líčení v předchozím složení senátu dne 24. 9. 2015. Svědkyně tehdy podrobně popsala, jak coby pracovnice Fondu ohrožených dětí, pobočka Olomouc, v rámci spolupráce s orgánem sociálně právní ochrany dětí prováděla místní šetření v domácnosti obžalovaných, přičemž na dotaz obhájce podle svých záznamů uvedla přesná data, kdy v domácnosti obžalovaných v rámci místních šetření byla přítomna. Pokud pak jde o poměry v bydlišti obžalovaných na

Olomoucku, pak dětský pokoj nebyl podle svědkyně dostatečně vhodným způsobem zařízen, nezletilý K. měl na spaní k dispozici toliko matraci, nezletilé E. a A. spaly na poschodové posteli, svědkyně však v pokoji dětí nezaznamenala peřiny nebo ložní prádlo. V dětském pokoji pak podle svědkyně nebyly umístěny ani hračky, tyto byly v malém množství toliko v pokoji obývacím. Situace v bydlišti podle svědkyně nenasvědčovala ani tomu, že by u dětí byly dodržovány hygienické podmínky, když v koupelně nezaregistrovala přítomnost dětských zubních kartáčků. V době, kdy prováděla místní šetření v domácnosti obžalovaných, však byl nezletilý K. průběžně v Psychiatrické nemocnici ve Šternberku, kde se řešilo zejména jeho noční pomočování. Pokud jde o obžalovaného B., tento se podle svědkyni v bydlišti v době jejího šetření stabilně zdržoval, v některých případech byl v rámci prováděného šetření i osobně přítomen a většinou někde polehával, pokud zrovna v bydlišti nebyl, měl být někde na brigádě. S obžalovaným svědkyně rovněž při místním šetření komunikovala, přičemž z jeho vyjadřování pochopila, že zejména k nezletilému K. nemá vytvořen jakýkoliv vztah. Pokud jde o obžalovanou, tato se podle svědkyně obvykle vyjadřovala velice hrubě a vulgárně, a to i v přítomnosti dětí. Šetřením v okolí, zejména u obyvatel okolních domů či provozovatelů stánků, tak svědkyně zjistila, že nezletilé děti od obžalované pobývají často až do pozdních nočních hodin venku, a to zejména pokud jde o A. a E., které běžně měly po různých lidech žebrať jídlo. Od těchto lidí se pak svědkyně rovněž dověděla, že pokud je následně obžalovaný B. venku dohledal, opakovaně je při cestě zpět do bydliště bil a nadával jim. Přímo svědkyni S. si opakovaně nezletilé A. i E. za situace, kdy jmenované šly otevřít hlavní vchod, stěžovaly na poměry v domácnosti s tím, že jsou často trestány bitím a hladem, a že už to nemohou vydržet a žádaly svědkyni, aby je z domácnosti odvedla, i když toto jim svědkyně nikdy předtím neslibovala, ani nesdělovala. Takto si nezletilé svědkyni stěžovaly výlučně mimo přítomnost obžalovaných, když v jejich přítomnosti se něco podobného říkat pravděpodobně bály. Z místního šetření, zejména ale z pohovoru další sociální pracovnice s nezletilými pak bylo podle svědkyně zjištěno, že jsou nezletilé A. a E. často trestány hladem, a to i několikadenním, do školy neměly dodávány svačiny, na oběd nechodily. Zjištěny byly i fyzické tresty, přičemž v jednom případě mělo jedno z děvčat vyražené zuby, což se podle jeho vyjádření mělo stát tak, že za krádež alkoholu jí měl hlavou obžalovaný B. udeřit o stůl. Pokud jde o nezletilého K., tento měl poté, co byl umístěn v Klokánku, popisovat negativní zážitky z domácnosti s obžalovanými, zejména v tom směru, že byl pravidelně bit za noční pomočování, a to dokonce ještě v době, kdy spal a následně musel v pomočeném spodním prádle docházet do školy. Pokud pak svědkyně zjišťovala od lidí z okolí bydliště obžalovaných poznatky o špatném zacházení s dětmi, pak na ni tito lidé působili tak, že spíše jen skutečně upozorňovali na nevhodné chování obžalovaných, než že by jim chtěli škodit, což by podle svědkyně bylo možno jen těžko očekávat vzhledem k tomu, že obžalovaní v místě bydleli relativně krátkou dobu a nelze předpokládat, že by si osoby v širším okolí k obžalovaným vytvořily negativní vazby.

Se souhlasem obžalovaných i státní zástupkyně byl u hlavního líčení čten rovněž protokol o výsledku svědkyně A. U. postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu, a to v rámci výsledku této svědkyně u hlavního líčení v předchozím složení senátu dne 20. 7. 2015. Svědkyně tehdy popsala, jak coby tzv. týdenní teta Klokánku v Olomouci, měla po určité kratší období na starosti i nezletilého K. P., na kterého si stále ještě vzpomínala. U nezletilého byly podle svědkyně potíže s nočním pomočováním, což byly už informace, které se v Klokánku dověděli od základní školy, ve zprávách ze školy byly rovněž údaje o tom, že do školy chodíval špinavý a děti se mu proto posmívaly. Podle svědkyně nezletilý při přijetí měl relativně slabou výbavu pokud jde o ošacení, které nebylo v ideálním stavu, ani počtu, pokud jde o tělesnou konstituci, podle svědkyně se jednalo o dítě tělesnými parametry odpovídající danému věku. Nezletilý byl podle svědkyně občas vulgární a drzý, jinak ale nijak zvlášť

nezlobil, agresivní výstupy u něj neregistrovali. Z počátku nezletilý pouze projevoval strach při usínání. Po předchozím výchovném prostředí nezletilého toho svědkyně moc neví, v Klokánku se s dětmi na toto téma nebaví, aby snáze přijaly změnu prostředí. Když byl nezletilý umístěn v Klokánku, stále navštěvoval shodnou základní školu, jejímž prostřednictvím se v jednom případě dověděli, že sestra měla nezletilému odcizit jeho svačinu.

Postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu byl se souhlasem obžalovaných i státní zástupkyně u hlavního líčení dále čten protokol o výslechu svědka L. Š., učiněný v rámci hlavního líčení v předchozím složení senátu dne 24. 9. 2015. Svědek uvedl, že již dlouhodobě žije s matkou obžalované M. B., přičemž oba obžalované navštěvoval v jejich bydlišti, stejně tak jako navštěvoval obžalovanou ještě i v době, kdy žila se svými předchozími partnery, případně obžalovaná se svými partnery navštěvovala svědka s jeho družkou. Pokud jde o bydlení obžalovaných v Bruntále, pak zařízení bytu bylo pěkné a podle svědka se i děti obžalované měly dobře, nevykazovaly jakékoliv známky bití nebo špatné péče včetně hladovění, či zanedbaného zevnějšku. K nezletilému K. svědek uvedl, že tento byl nezvladatelný, neposlouchal a odmítal se učit, pokud však byl u nich na návštěvě, choval se podle svědka normálně. Následně tedy svědek připustil, že o tom, že je nezvladatelný, ví od obžalovaných. Pokud pak byla svědkovi k odstranění rozporů předestřena jeho předchozí výpověď v té části, že v době, kdy obžalovaná B. bydlela v Bruntále, tak u ní obžalovaný B. po celou dobu nebydlel, začal svědek svou výpověď v tomto směru relativizovat s tím, že nejprve v rámci pobytu obžalovaných v Bruntále přespával obžalovaný u svého otce v garáži a až poté, co bydleli v Bruntále u XXX, se k obžalované do domácnosti nastěhoval. Proč však měl obžalovaný přespávat v garáži, zatímco mohl přebývat v bytě obžalované, s níž udržoval poměr, nebyl svědek schopen vysvětlit. Dále se svědek ve své výpovědi věnoval popisu špatného vztahu otce nezletilých E. a A. D. ke svým dětem v době, kdy tento s nimi žil.

Se souhlasem obou obžalovaných i státní zástupkyně byl dále u hlavního líčení dle § 211 odst. 1 trestního řádu čten protokol o výslechu svědka J. Č., když i tento svědek byl vyslechnut v průběhu hlavního líčení dne 24. 9. 2015 za předchozího složení senátu v této trestní věci. Jmenovaný, který je bratrem obžalované B., u hlavního líčení uvedl, že domácnost obžalované pravidelněji navštěvoval v době, kdy bydlela v Bruntále, přičemž dle jeho názoru byly děti obžalované vždy dostatečně živěné i oblékané. Pokud děti zlobily, což byl podle svědka zejména případ nezletilého K., tak na ně obžalovaní například zakřičeli, nebo je nechali stát v koutě, případně jim obžalovaná dala facku za předpokladu, že už toho ze strany nezletilých bylo příliš. Vulgarismy podle svědka obžalovaní nepoužívali. Pokud jde o obžalovaného B., tohoto svědek vyličil pozitivně, zároveň uvedl, že spolu s obžalovanou žili v době, kdy tato bydlela v Bruntále, odděleně, obžalovaný však její domácnost velmi často navštěvoval. Od kdy spolu začali obžalovaní sdílet společnou domácnost, svědek neví. Zároveň ale uvedl, že v bytě na XXX ulici v Bruntále spávaly děti v pokoji, zatímco obžalovaní v ložnici. K dotazu pak svědek uvedl, že neví, jakým způsobem měli obžalovaní rozdělenou péči o domácnost a o děti.

Postupem podle § 102 odst. 1, 2 trestního řádu, jakož i za splnění podmínek § 211 odst. 2 písm. b) trestního řádu, byl u hlavního líčení čten protokol o výslechu nezletilé A. D. z přípravného řízení, když v případě této svědkyně se jedná o nezletilou osobu mladší patnácti let a její výslech se jednoznačně týká okolností, jejichž oživování v paměti by mohlo mít negativní dopad na její psychický stav či vývoj. Nezletilá tehdy po poučení přiměřeném jejímu věku k věci uvedla, že v Bruntále bydleli na ulici XXX, kde kromě ní, bratra K. a sestru E. a J., bydlela i její matka a obžalovaný B.. Nezletilá A. spolu se sestrou E. spaly na

poschod'ové posteli, nezletilý K. ve stejném pokoji, ale na matraci na zemi, protože předchozí postel zničil tím, že po ní skákal a že se opakovaně v noci pomočil. Na posteli podle nezletilé mívali prostěradlo, deku a polštář, nezletilý K. měl na matraci pouze igelit a polštář s dekou. Pokud se nezletilý v noci pomočil, vynadala mu obžalovaná a nezletilý následně vše sám uklidil. Pokud jde o stravu, tuto podle svědkyně připravovali střídavě oba obžalovaní, svačiny se do školy chystaly se sestrou E. samy. Podle svědkyně pak rovněž musely samy v bytě uklízet, když domácí práce jim zadala obžalovaná, která následně hrála stále hry na počítači. Pokud jde o tresty, pak podle svědkyně je trestala především obžalovaná, která jim obvykle vynadala a vyfackovala je, případně po nich házela obuví nebo je bila vařechou. Za co měly tresty být, se svědkyně neuměla jednoznačněji vyjádřit. Obžalovaný pak měl fyzicky trestat bitím na zadek nezletilou J. za to, že se odmítala převlíkat, přičemž podle svědkyně se jednalo o intenzivní bití, po němž nezletilá plakala. Když E. vzala obžalovanému bonbóny a snědla je, potrestal jí tím, že jí hodil na vysokou skříň, odkud nemohla slézt a bála se, ona sama s nezletilým K. museli klečet v rohu. Fyzické tresty byly podle svědkyně také proto, že chtěli odejít z domácnosti obžalovaných k babičce, nebo proto, že byli dlouho venku. Protože se jim zacházení obžalovaných nelíbilo, snažila se vše v jednom případě nezletilá E. oznámit telefonicky na policii. Svědkyně rovněž popsala situaci, kdy obžalovaný nezletilého K. kopl. Podle svědkyně rovněž obžalovaní používali zejména při vzájemné komunikaci vulgarismy. Svědkyně rovněž popsala situaci, kdy poté, co s nezletilým K. kradli v obchodě, byli za trest určitou dobu bez jídla. V tomto případě sice svědkyně zmiňovala dobu tří týdnů, z jejího následného vyjádření je ale zřejmé, že v této souvislosti nemá příliš ponětí o čase. Pokud jde o vyražené zuby nezletilé E., pak podle svědkyně k tomuto došlo tak, že si jmenovaná chtěla nechat vytrhnout zuby, které se jí kývaly, zakousla se do deky a její sestry škusby, čímž ale vytrhly i zdravé zuby. Dále svědkyně popsala situaci, při které nezletilý K. vlezl na toaletu, kdy zde byl obžalovaný, který jej za to udeřil tak intenzivně, až nezletilému z hlavy a z nosu tekla krev. Pokud měli trest klečení, pak toto podle svědkyně netrvalo příliš dlouho, obvykle jí následně obžalovaná dovolila, aby šla například spát. Svědkyně dále uvedla, že fyzicky jí samotnou trestala vesměs obžalovaná, její ostatní sourozence ale i obžalovaný. Ve své výpovědi se svědkyně opakovaně vyjádřila v tom směru, že si přála bývat častěji u své babičky, než u obžalovaných, zároveň poukázala na to, že pokud jim někdo kupoval nějaké věci, mimo jiné i pokud jde o dárky na Vánoce, byla to vesměs babička, přestože obžalovaná tyto věci následně vydávala jako darované ze své strany. Zároveň ale svědkyně poukázala na to, že když se sestrou E. byly odňaty z péče obžalované, dostavila se obžalovaná za nimi na návštěvu a omlouvala se jim, jak se k nim předtím chovala. Pokud pak jde o jídlo, svědkyně se v průběhu své výpovědi nevyjadřovala v tom směru, že by nedostávali dostatečně najíst, jídlo si mohli brát z ledničky i sami, ale pouze po předchozím povolení ze strany obžalované.

Obdobně byl postupem podle § 102 odst. 1, 2 trestního řádu, jakož i za splnění podmínek § 211 odst. 2 písm. b) trestního řádu, u hlavního líčení čten protokol o výslechu nezletilé E. D. z přípravného řízení, a to za shodných podmínek jako je tomu v případě nezletilé A. D.. Tato nezletilá svědkyně se již v úvodu svého výslechu relativně spontánně vyjádřila k tomu, jak měl obžalovaný kopnout nezletilého K. do břicha za to, že mu nezletilý pustil dveře. Dále pak na dotazy uvedla, že v Bruntále v bytě spaly se sestrou A. na poschod'ové posteli, nezletilý K. ve shodném pokoji na zemi na matraci, protože se pravidelně pomočoval. Obě postele i matrace nezletilého K. byly opatřeny prostěradly a dekou, matrace nezletilého byla ještě navíc zabalena v igelitu. Pokud se nezletilý v noci pomočil, obžalovaná se na něj zlobila a musel se jít pak osprchovat. V případě stravy svědkyně uvedla, že svačiny do školy si se sestrou A. dělaly samy, stejně tak jako snídaně. K dotazu ohledně bydlení v Bruntále svědkyně sdělila, že se jí tam líbilo více s ohledem na lidi, kteří tam byli mimo jiné i ve škole, rovněž i z toho důvodu, že mohla navštěvovat babičku K.. Svědkyně dále podrobně rozvedla způsoby trestání

nezletilých dětí ze strany obžalovaných s tím, že obvykle je bila obžalovaná vařechou nebo rukou, v případě ruky i po hlavě. Častěji je fyzicky trestala obžalovaná, trestal je ale i obžalovaný, od něhož to více bolelo. Nezletilá J. pak podle svědkyně dostávala od obžalované na zadek proto, že své sestry tahala za vlasy. Za trest děti musely rovněž klečat, což podle svědkyně bolelo, a to až do doby, než je obžalovaná poslala do pokoje. Podle svědkyně byly ze strany obžalovaných vůči nim rovněž časté nadávky, a to i velmi vulgárního charakteru. Svědkyně rovněž popsala situaci, jak jí obžalovaná udeřila hlavou o stůl, až si ulomila zub, nebo jak za to, že v obchodě odcizila rohlík, jí obžalovaný posadil na vysokou skříň a nějakou dobu jí tam nechal, přičemž svědkyně podle vlastního vyjádření ze skříně málem spadla. Vzhledem k tomu, že v této části výsledku nezletilé se začaly vracet traumatizující prožitky, byl již výsledek veden pouze v tom směru, zda doma mívali na Vánoce vánoční stromek a dostávali dárky, načež svědkyně uvedla, že stromek byl pouze u babičky K. a dárky dostávala pouze J.. Obžalování se podle svědkyně s nezletilými rovněž nemazlili, a to s výjimkou nezletilé J..

Postupem podle § 102 odst. 1, 2 trestního řádu, jakož i za splnění podmínek § 211 odst. 2 písm. b) trestního řádu, byl u hlavního líčení dále čten protokol o výsledku nezletilého K. P. jako svědka z přípravného řízení. Nezletilý tehdy i po poučení přiměřeném svému věku nevyužil svého práva nevypovídat, nicméně z provedeného výsledku je zřejmé, že až na výjimky byl jeho postoj v rámci výsledku vyhybavý, odpovídal častěji gesty, než slovy a ohledně velké části otázek, které byly i takového charakteru, že na ně nepochybně znal odpověď, odpovídal, že neví. Takto svědek v rámci svého výsledku vesměs jen toliko potvrdil, že v bytě na ulici XXX v Bruntále spal se sestrami E. a A. v jednom pokoji, zatímco jeho matka s obžalovaným B. a dcerou J. spali v ložnici, přičemž on sám v důsledku pomočování spal na matraci, kterou mu obžalovaná pořídila místo postele. Matrace byla potažená igelitem, na ní měl ještě prostěradlo a k dispozici měl i deku, i když nejprve dával najevo, že spal toliko na igelitu. Pokud se v noci pomočil, uklidil po sobě mokré věci do prádla, obžalovaná podle svědka vesměs jen hrávala na počítači a jemu sdělila, že se má jít osprchovat. Ke své osobě svědek uváděl, že nezlobil a jeho trestem byl nanejvýš zákaz her na počítači, zatímco jeho sestry, pokud zlobily, byly trestány obžalovanou i obžalovaným, přičemž fyzické tresty, jako zbití praktikoval především obžalovaný. Dalším trestem, kterému se v takových případech musely jeho sestry podrobit, bývalo i klečení nebo stání v koutě. Ke svému poranění zad pak svědek uvedl, že si je způsobil pádem poté, co uklouzl, přestože nebyl schopen jednoznačněji vysvětlit, jakým způsobem a na čem vlastně měl uklouznout, když v tomto směru se jeho výpověď průběžně měnila. Na dotaz, zda podle něj byly tresty ze strany obžalovaných spravedlivé, svědek kroutil hlavou.

Se souhlasem obou obžalovaných i státní zástupkyně byl dále postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu čten u hlavního líčení protokol o výsledku svědka M. B. z přípravného řízení. Svědek coby otec obžalovaného J. B. u hlavního líčení popsal, jak obžalovaný bydlel s obžalovanou B. nejprve ve Václavově, poté se přestěhovali do Bruntálu na ulici XXX, následně na ulici XXX a poté do Olomouce. Svědek jej v domácnosti navštěvoval, v případě bydlení ve Václavově i často, v případě dalších bydlišť v Bruntále, v Olomouci, však již pokaždé jen zhruba jedenkrát. Podle svědka nebyla domácnost obžalovaných ničím neobvyklá. Děti obžalované měly podle svědka vždy dostatek jídla a byly dostatečně oblečené, svědek nezaregistroval jakékoliv neobvyklé či nevhodné vystupování obžalovaných vůči těmto dětem. Pokud jde o obžalovaného B., tento podle svědka od doby, kdy se přestěhovali do Bruntálu, přebýval na různých místech s tím, že střídavě bydlel u svých rodičů, u kamaráda či v bytě obžalované, přičemž svědek nebyl schopen jméno zmíněného kamaráda sdělit. Proč takto měl obžalovaný střídát místa pobytu, svědek nevysvětlil, podle něj

mu to obžalovaný neřekl. Podle svědka obžalovaný sdílí stabilně společnou domácnost s obžalovanou až od té doby, co bydlí v Tovačově.

Znalkyně MUDr. Dana Skřontová u hlavního líčení v případě nezletilého K. P. zopakovala závěry znaleckého posudku vypracovaného v průběhu přípravného řízení, a to v rámci své kompetence coby znalkyně z odvětví psychiatrie. Tehdy znalkyně dospěla k závěru, že nezletilý K. P. od narození trpí poruchou v podobě tzv. syndromu ADHD, který se projevuje poruchou koncentrace pozornosti, impulzivitou a sociálním maloadaptabilitou. Zjištěné poruchy chování však podle znalkyně byly již nad rámec projevů tohoto syndromu a výrazně souvisely s nevhodnými výchovnými přístupy, nedostatečně stabilním prostředím, či nedostatečnou emoční vřelostí k nezletilému, jakož i psychickým či fyzickým zraňováním. Po změně výchovného prostředí se podle znalkyně stav nezletilého částečně stabilizoval, nad rámec písemných závěrů znaleckého posudku znalkyně doplnila, že uvedené závěry učinila částečně s přihlédnutím k obsahu trestního spisu, částečně ale i k samotnému vyšetření nezletilého. Poruchy a celkový stav nezletilého jsou pak podle znalkyně již nad rámec syndromu ADHD s tím, že celkový obraz chování nezletilého odpovídá výchovnému prostředí, které je v obsahu trestního spisu popisováno. Pokud pak jde o vhodný přístup k dětem s obdobnou poruchou, pak podle znalkyně je nutno na takového nezletilého působit primárně pozitivně, stanovit určité limity a tyto důsledně dodržovat, přičemž jakékoliv trestání je podle znalkyně v podobných případech naprosto kontraproduktivní. Pokud jde o pomočování zjištěné u nezletilého, tak zde mohlo působit několik složek, a to jednak přítomnost syndromu ADHD a jednak i psychicky zátěžové situace ro nezletilého.

V případě nezletilých A. a E. D. znalkyně MUDr. Skřontová rovněž zopakovala závěry znaleckého posudku v části odvětví psychiatrie s tím, že v případě obou nezletilých byly vyšetřením shledány známky dlouhodobého zanedbávání péče a neposkytnutí základních potřeb v oblastech emočních, materiálních i výchovných, v případě nezletilé E. pak dle znalkyně trvá i úzkostná reaktivita při vystavení se vzpomínkám. Po umístění do dětského domova pak začalo docházet k částečné stabilizaci psychického stavu obou nezletilých, posttraumatická stresová porucha zjištěna nebyla. V případě obou nezletilých však lze předpokládat následky v podobě emoční deprivace. Nad rámec písemného vypracování znaleckého posudku znalkyně ve vztahu k oběma nezletilým vysvětlila, že u obou se projevovala vegetativní labilita za předpokladu, že měly hovořit o svých zážitcích z dob soužití s obžalovanými, tedy v této situaci se dle znalkyně projevovaly známky probíhajícího stresu v podobě zarudnutí, zrychleného dýchání či pocení rukou. Dle znalkyně jedna z nezletilých takovýmto způsobem reagovala při výslechu ze strany policejního orgánu a druhá zase v průběhu vyšetření znalkyněmi. Znalkyně rovněž konstatovala, že zaslaný kompaktní disk s nahrávkami komunikace obžalovaných s nezl. A. a E. měla k dispozici již před svou účastí u hlavního líčení s tím, že materiály obsažené na tomto disku nemohou jakýmkoliv způsobem změnit závěry znaleckého posudku v té části, kterou vypracovala z odvětví psychiatrie.

Rovněž znalkyně PhDr. Helena Khulová zopakovala u hlavního líčení závěry psychologických částí vypracovaných znaleckých posudků k nezletilým K. P., A. a E. D.. V těchto znaleckých posudcích vesměs charakterizovala osobnosti jednotlivých nezletilých, zaměřila se rovněž na možnost účelových zkreslování či jiných možností nepravdivých projevů z jejich strany či vliv výchovného prostředí na jejich osobu. V případě nezletilého K. P. tak znalkyně shledala intelektovou kapacitu ve spodním pásmu, což je dle znalkyně stav poznamenaný jak nepříznivými vlivy syndromu ADHD, tak i dosavadním nepodnětným výchovným prostředím. Emoční složka osobnosti nezletilého K. P. je dle znalkyně málo

diferencovaná až plochá, znalkyně shledala absenci pozitivního rodičovského vzoru, rovněž prosazování agresivního stylu řešení konfliktu, coby naučeného způsobu komunikace. U nezletilého dle znalkyně chybí adekvátní představa o hodnotě rodiny, i pozitivní identifikační vzory a z toho vycházející úroveň mravních hodnot, což je dle znalkyně rovněž odrazem nedostatečné emoční podpory nezletilého v průběhu dosavadního vývoje. Přestože u nezletilého znalkyně shledala málo precizní a pružné poznávací funkce, jeho schopnost zapamatovat si a reprodukovat zažité události nezpochybňuje. V případě projevů nezletilého by nebyly rovněž shledány sklony ke lhaní či zkreslování prožitků. Na druhou stranu byly u nezletilého zjištěny příznaky tzv. syndromu týraného dítěte v podobě strachu, pocitů viny, či tendencí zastřít informace i agresivitě ze strany obžalovaných. Důsledkem dosavadního vývoje je dle znalkyně povrchní a nediferencovaná vazba na nejbližší rodinné příslušníky, závěry znalkyně jsou pak takové, že jednání obou obžalovaných bylo pro nezletilého zdrojem psychického i fyzického utrpení v podobě snášení citového odmítání, ponižování či silných bolestivých podnětů, zesílených prožitkem bezvýchodnosti a nemožnosti úniku. Obdobné závěry pak znalkyně učinila rovněž v případě nezletilých A. a E. D., v jejichž případě shodně shledala nerovnoměrný a disharmonický vývoj v důsledku nepříznivých vlivů, a to jednak biologických a jednak, a to zejména, sociálních. V případě nezletilé Anety byly tyto vlivy shledány i v podobě přítomnosti ADHD syndromu, v případě nezletilé Ester v podobě výraznějšího deficitu verbálního projevu, který se však v době po změně výchovného prostředí, kdy nezletilá E. byla umístěna v dětském domově, začal zlepšovat. V případě obou nezletilých znalkyně shledala známky citové deprivace a špatného zacházení, jednání obžalovaných pro ně bylo zdrojem psychického i fyzického utrpení, jakož i permanentní nejistoty. V případě obou nezletilých nebyly shledány pozitivnější vztahy k bližší rodině v rámci předchozího soužití s obžalovaným s tím, že sounáležitost k vlastní rodině mají obě nezletilé tendenci popírat. V případě obou nezletilých znalkyně neshledala známky a tendence ke lhavosti či záměrnému zkreslování skutečností s tím, že intelektové dispozice obou nezletilých nejsou dostatečné k úspěšnému podávání nepravdivých informací, popis prožitých událostí dle znalkyně i v této trestní věci napovídá sdělování skutečně prožitých událostí, přičemž v rámci popisu zažitých událostí se u nezletilých rovněž projevovalo opětovné vybavování předchozích traumatických vzpomínek s úzkostnými projevy. V případě nezletilé A. znalkyně konstatovala rovněž přetrvávající příznaky tzv. syndromu týraného dítěte, přičemž v případě obou nezletilých lze dle znalkyně předpokládat disharmonie jak v oblasti kognitivní, tak osobnostního zrání v důsledku dlouhodobé emoční deprivace a je dle znalkyně otázkou, na kolik se podaří do budoucna stabilizovat jejich osobní zázemí a tím uvedené negativní faktory potlačit. V případě obou nezletilých je však dle znalkyně již patrný pozitivní vliv změny výchovného prostředí. V případě všech tří nezletilých se pak znalkyně jednoznačně vyjádřila v tom směru, že jejich opětovný výslech v průběhu hlavního líčení se jeví krajně nevhodným.

Nad rámec písemného znaleckého posudku znalkyně u hlavního líčení doplnila, že závěry, že v rodině obžalovaných docházelo k týrání dětí, dovedla i s kolegyní částečně z vyjádření samotných nezletilých, když podle znalkyně nezletilí, zejména pokud jde o A. a E., i podle nonverbálního projevu vypovídali autenticky a nic si nevymýšleli, dále však znalkyně vychází i z dalších známek jako je opoždění kognitivního vývoje a změny v osobnostní struktuře v podobě neschopnosti navázat hlubší emoční vztah, což jsou projevy zjištěné při samotném vyšetření. Dle znalkyně po změně výchovného prostředí, tedy poté, co od obžalovaných byly děti odebrány a následně umístěny do péče další osoby, či do ústavní výchovy, docházelo k relativně zásadním změnám v jejich vývoji v podobě výrazného zlepšení, přičemž pro takovéto změny není jiné vysvětlení, než že předchozí výchovné prostředí bylo naprosto nedostatečné a na nezletilé negativně působící. I přesto, že u dvou z nezletilých byly shledány

projevy syndromu ADHD, dle znalkyně tyto projevy v žádném případě nebyly takové intenzity, aby nezletilí nebyli zvládnutelní, což se dle znalkyně projevilo i v době, kdy tito nezletilí byli umístěni v ústavní výchově či zdravotnickém zařízení. Na druhou stranu, pokud obžalovaní vůči takovým dětem vystupovali netrpělivě a impulzivně, mohly se projevy ADHD zvyrazňovat. Obdobně pak v případě nezletilého K., pokud zde byla zjištěna porucha projevující se pomočováním, není sice možno podle znalkyně zjistit, zda taková porucha byla organického či psychického původu, nicméně dle znalkyně vzhledem k tomu, že po změně výchovného prostředí začala taková porucha ustupovat, je nanejvýš pravděpodobné, že i tato porucha nezletilého byla psychického rázu a se změnou výchovného prostředí začala odeznívat. K osobě obžalované znalkyně uvedla, že tato obecně není disponovaná pro výchovu dětí a pokud měla takové děti v péči, jednoznačně měla vyhledávat pomoc s péčí u příslušných organizací, když jejím dosavadním přístupem docházelo ke strádání dětí, jako tomu bylo v případě nezletilé E. s ohledem na její vadu řeči, v důsledku které měla navštěvovat logopeda a psychologa. V tomto směru znalkyně navázala i na závěry znaleckého posudku z odvětví psychologie a psychiatrie, který obžalovaní doložili cestou obhajoby v průběhu hlavního líčení a s nímž znalkyně měla možnost se seznámit. Znalkyně k tomuto uvedla, že byť se uvedený znalecký posudek týká primárně osobností obžalovaných, kterými se ona sama v rámci vypracování jednotlivých znaleckých posudků primárně nezabývala, závěry předestřenému posudku odpovídají závěrům znaleckého posudku v této trestní věci ve vztahu ke všem nezletilým dětem, když i v předestřenému znaleckém posudku je obžalovaná popisována jako impulzivní, nevyzrálá a netrpělivá. Pokud je pak v předestřenému znaleckém posudku popisován kladný vztah obžalovaných k poslednímu dítěti, nezletilé J. a jejich výchovné působení je vykresleno v relativně pozitivním světle, pak znalkyně uvedla, že není možné jednoznačně stanovit, v čem takovýto přístup obžalovaných může spočívat, vysoce pravděpodobné však podle znalkyně bude, že se v případě nezletilé J. jako jediné jedná o společné dítě obou obžalovaných, jde o dítě nejmladší a navíc v období, kdy všechny děti jsou již mimo výchovné působení obžalovaných, kteří tak mají na starosti výrazně nižší počet nezletilých. Pokud pak obžalovaní v průběhu hlavního líčení doložili kompaktní disk s nahrávkami telefonického hovoru obžalovaných s nezl. A. a E., tyto nahrávky byly poskytnuty před termínem hlavního líčení samotné znalkyni, která k nim konstatovala, že ani tyto záznamy nemohou jakkoliv ovlivnit závěry jednotlivých znaleckých posudků, když podle znalkyně pochopitelně i v případě rodiny obžalovaných byly pozitivní momenty a vzhledem k tomu, že nezletilé nejsou schopny s ohledem na svůj dosavadní vývoj dostatečně rozlišovat emoce, pokud na ně zejména obžalovaná při hovorech působila tak, že jim sdělovala, že je má rád, mohly tomuto nezletilé uvěřit a v rámci hovoru pozitivně reagovat. Každopádně však i podle znalkyně se v hovorech jednoznačně zobrazuje osobnost obžalované v podobě její nevyzrálosti a emoční plochosti, když v rámci záznamů zcela chybí jakákoliv vřelost projevu. V rámci vyšetření jednotlivých nezletilých či při jejich výpovědích, kterých se znalkyně účastnila, neshledala znalkyně známky toho, že by děti byly k podávání určitých skutečností navedeny jakoukoliv jinou osobou. Pokud pak jde o nezletilého K. v rámci výslechu v přípravném řízení, tak podle znalkyně si nezletilý prošel již několik různých výchovných prostředí, včetně různých zařízení a jeho vnímání sociálních jistot je již natolik podlomené, že se podle znalkyně bojí k věci cokoliiv konkrétnějšího sdělit tak, aby svou situaci ještě nezhoršil.

V průběhu hlavního líčení byly provedeny rovněž listinné důkazy. Samotné trestní řízení bylo zahájeno prakticky z popudu Odboru sociálních věcí Městského úřadu v Bruntále ze září 2013, v němž je konstatována nespolupráce obžalované s orgánem sociálně právní ochrany dětí a podrobněji rozvedeno jednání obžalované vůči dětem K., E. a A., v rámci čehož je konstatováno neúměrné fyzické trestání bitím, či trestání ve stresujícím prostředí jako zavírání

do tmy, vyhazování nezletilého K. z domu, zamezování účasti na školních výletech či docházky do školy, odmítání jakéhokoli řešení sociálních či zdravotních potíží nezletilých, problémy s jejich stravováním či nevhodné vystupování obžalované v podobě vulgárních výrazů před nezletilými. Uvedená zjištění měl orgán sociální péče zjistit jednak vlastním šetřením, jednak z vyjádření prarodičů nezletilých, sousedů obžalované či vzdělávacích zařízení. Součástí trestního spisu jsou pak i oznámení babičky nezletilých A. a E. E. K., orgánu sociální péče o děti, případně podněty podané v rámci probíhajícího opatrovnického či civilního řízení, v němž jmenovaná uváděla, byť ještě o něco podobněji, okolnosti obdobně jako v rámci svědecké výpovědi u hlavního líčení. Obsahem trestního spisu jsou pak množství zpráv Odboru sociálních věcí Městského úřadu Bruntál, v nichž jsou podobně popisována jednotlivá zjištění tohoto úřadu v rámci šetření péče o jednotlivé děti ze strany obžalované, a to obdobným způsobem jako byla popsána v rámci stručněji formulovaného trestního oznámení. Zároveň je městským úřadem vždy poukazováno, z jakých zdrojů byly informace zjišťovány, přičemž v některých případech se jedná o oznámení babičky nezletilých A. a E. E. K., v jiných případech však jde o anonymní podání, podněty ze strany školy či policie. V jednotlivých zprávách jsou rovněž zaznamenávány výsledky místních šetření sociálních pracovníků, z nichž je zřejmé, že obžalovaná byla orgánem péče o děti již od roku 2010 doporučována logopedická spolupráce v rámci školy, kterou však obžalovaná nevyužila, je zřejmá zjevná nespolečenská spolupráce obžalované s orgánem péče o děti, kdy je tato odmítala vpouštět do svého obydlí, za tímto účelem byly zaznamenány i vulgární výrazy, snažila se zamezit možnosti šetření orgánu péče o děti i ve vzdělávacích zařízeních, případně v případě stěhování rodiny odmítala sdělit novou adresu. Jak vyplývá ze zpráv Městského úřadu Bruntál, rodina obžalované je sledována orgánem péče o děti a dále řešena již od roku 2003 v souvislosti s negativními poznatky, mimo jiné i ohledně výchovného působení ze strany obžalované. Obdobně pak i vyznívají zprávy Městského úřadu v Bruntále, odbor sociálních věcí, podávané v průběhu opatrovnického řízení u Okresního soudu v Bruntále, z těchto zpráv je mimo jiné patrné, zda, případně jakým dílem se i obžalovaný B. podílel na výchově nezletilých dětí, a to i v období roku 2012 v době, kdy tento měl přebývat mimo domácnost obžalované, když je ve zprávách opakovaně konstatováno, že obžalovaný nezletilý vychovává a má je na starost zejména v době, kdy obžalovaná není v domácnosti přítomna. Rovněž ve vztahu k obžalovanému B. jsou poměrně podrobně popisovány jeho krajně nevhodné výchovné postupy, směřované zejména vůči nezletilému K. P.. I z průběhu období, kdy obžalovaný přebýval v obci Václavov, je ze strany Městského úřadu Bruntál konstatováno, že obžalovaný B. v domácnosti s obžalovanou B. bydlí, přestože on sám se snaží navodit opačný dojem, přičemž je zmiňována možná motivace v podobě zneužívání sociálních dávek. Jak je rovněž zřejmé, negativní chování obžalovaných vůči nezletilým, jakož i nespolečenská spolupráce s orgánem péče o děti či v rámci výchovy nezletilých byly řešeny i na případové konferenci Městského úřadu Bruntál, oddělení sociálně právní ochrany dětí dne 18. 9. 2013, přičemž závěry této konference byly podání návrhu na uložení výchovného opatření ve vztahu k nezletilým dětem D., podání trestního oznámení a další kroky směřující k zajištění spolupráce obžalované s orgánem sociálně právní ochrany dětí. Součástí spisu jsou pak i záznamy Městského úřadu Bruntál, odbor sociálních věcí, ohledně šetření v domácnosti E. K., přičemž v případě tohoto výchovného prostředí nejsou ze strany pracovníků městského úřadu shledány nedostatky, je však konstatováno, že z dlouhodobějšího hlediska není v možnostech jmenované mít nezletilé v péči vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu a je tak doporučováno umožnit udržování kontaktu jmenované s nezletilými. Obdobné materiály, jaké jsou obsaženy ve zprávách a záznamech Městského úřadu Bruntál, vyplývají i z obsahu doložených spisů, vedených tímto úřadem pod spisovými značkami OM 617/2013, OM 186/03 a OM 192/2015. Obsahem trestního spisu jsou dále zprávy či záznamy sociálních pracovníků Magistrátu města Olomouce, odbor sociálních věcí s tím, že obsah těchto listin prakticky odpovídá výpovědi

svědkyně V. v průběhu hlavního líčení. Obdobně pak jsou tyto skutečnosti doloženy spisy Magistrátu města Olomouc, orgánu sociální právní ochrany dětí, zejména sp. zn. OM 613/2013 a 214/2015. Obsahem trestního spisu jsou dále záznamy z místních šetření pracovnice Fondu ohrožených dětí Olomouc P. S., v nichž jsou podrobně zaznamenány jednotlivé poznatky ohledně rodiny obžalované, včetně přítomnosti jednotlivých osob v bydlšti, tedy v určitých případech i obžalovaného B., a tyto skutečnosti jsou zaznamenány, byť podrobněji, obdobným způsobem jako v rámci výpovědi svědkyně S. v průběhu řízení před soudem. Z uvedených zpráv je rovněž zřejmé, že prvotní dojem domácnosti obžalované byl v rámci šetření relativně pozitivní, v průběhu roku však začaly vyvstávat negativní zjištění vedoucí k tomu, že podle zpráv ze srpna 2014 dospěla pracovnice Fondu ohrožených dětí k závěru, že děti, v té době již spíše nezletilé A. a E., jsou často a bezdůvodně fyzicky trestány, a to i obžalovaným, není řádně zajišťována jejich strava, ani dohled nad nimi, když jsou bez dozoru či jakéhokoli zajištění ponechány mimo bydlště až do večerních či nočních hodin. Pracovnice Fondu ohrožených dětí rovněž zmiňuje zdroje, o které opírá některá ze svých zjištění.

Podle doložených zpráv Mateřské školy Malá Morávka z období let 2010 a 2011 ve vztahu k nezletilým A. a E. D. vyplývá, že obžalovaná s mateřskou školou relativně komunikovala, přestože se akcí včetně rodičovských schůzek neúčastnila, zdravotní stav nezletilých byl popisován jako dobrý. V případě obou nezletilých byla konstatována toliko průměrná znalost okolního světa a velmi špatná výslovnost, v důsledku čehož bylo obžalované doporučováno zajistit jim logopedickou péči. Z listopadu 2012 je doložena zpráva Mateřské školy Bruntál, XXX, v níž je konstatována spolupráce obžalované a zájem o dění v mateřské školce, i když jsou konstatovány urážlivé či vznětlivé reakce obžalované na některé připomínky ze strany mateřské školy. V případě nezletilé E. je opětovně konstatován opožděný vývoj řeči a nesrozumitelný projev, jakož i doporučení, adresované obžalované, tyto problémy logopedicky řešit. Podle zprávy Základní školy Bruntál, Jesenická 10, z listopadu 2012, byla spolupráce s obžalovanou ze strany školy bezproblémová, v případě nezletilé A. pak nebyly shledány problémy ani v rámci přípravy do vyučování či zajišťování školních pomůcek. Ve zprávě Základní školy Bruntál, Jesenická 10 k nezletilé E. D. z října 2013, kde byla nezletilá v té době toliko jeden měsíc, je konstatována těžká vada řeči a absence předních zubů, přičemž je konstatováno, že si nejméně ve dvou případech nezletilá stěžovala, že má hlad a vyplynulo, že daného dne nesnídala ani neměla svačinu do školy. Popisována je v uvedené zprávě rovněž situace, kdy nezletilá E. v hodině tělocviku reagovala velice nestandardně, kdy se bez jakékoli zásadnější příčiny chovala bázlivě a plačtivě. Podle zprávy Základní školy Bruntál, Rýmařovská 15 ze září 2010 byl nezletilý K. P. do školy doprovázen babičkou L. P., docházel čistý a upravený, měl zajištěny rovněž svačinky. Škola podle této zprávy byla v kontaktu zejména s babičkou nezletilého, s obžalovanou nikoliv. Po výuce nezletilého vyzvedávali prarodiče nebo obžalovaný B.. Podle zprávy téže školy z února 2012 je pak nezletilý K. P. slabším žákem, který se někdy uzavírá do svého světa a nereaguje na okolí. Domácí příprava nezletilého je dle zprávy zanedbávána, i když škola je v neustálém kontaktu s obžalovanou, která se na nezletilého informuje. Jsou konstatovány i výchovné problémy nezletilého v podobě svéhlavosti, vzteklosti či vymýšlení si, konstatováno je rovněž zjištěné poranění v obličejí, které podle sdělení nezletilého mu měl způsobit obžalovaný. Dle zprávy Základní školy Bruntál, Rýmařovská 15 ze září 2013 k nezletilým K. P. a A. D. však již vyplývá, že nezletilý K. docházel v určitém období do školy neupravený a zapáchal močí, přičemž obžalovaná na upozornění ze strany školy tvrdila, že se nezletilý schválně pomočuje do postele. V jednom případě byla konstatována absence nezletilého, která měla vzniknout v důsledku toho, že měl nepořádek v pokoji a místo školy musel uklízet. Aktuální situace po nástupu do páté třídy v září 2013 však již podle zprávy byla v pořádku, pouze měl přiznávat,

že bývá trestán ze strany obžalovaného, v důsledku čehož měl dokonce utržit šrám v obličejí. Podle uvedené školy pak v případě nezletilé A. nebyly shledány problémy v chování či péči o vzhled a hygienu, nebyla registrována ani jakákoliv zranění, i když nezletilá měla zmiňovat, že nezletilý K. P. měl dostat za to, že se počůral do postele. Obžalovaná podle uvedené zprávy se školou spolupracovala. Doložena je v trestním spise rovněž zpráva Fakultní základní školy a Mateřské školy Olomouc, Holečkova 10, z ledna 2014, v níž je ve vztahu k nezletilé E. D. konstatováno, že absolutně nezvládá výuku první třídy, nemá v pořádku školní výbavu a ani se do vyučování nepřipravuje. Jednání s obžalovanou je podle školy na velmi špatné úrovni, osobně se do školy nedostavuje a dokonce odmítá doporučené návštěvy logopedie či pedagogicko-psychologické poradny. Dle závěru školy nemůže nezletilá za současného přístupu rodiny zvládnout nároky ani první třídy. Ve zprávě totožné školy z května 2014, která je již přímo vedena jako podnět k prošetření domácí situace nezletilé E. je konstatováno, že nezletilá má v žalostném stavu školní potřeby, přičemž obžalovaná nereaguje na výzvy ke zlepšení situace. Podle uvedené zprávy obžalovaná odmítá se školou spolupracovat a při jednání s vyučujícími je arogantní či agresivní, rovněž odmítá navštěvovat nezbytné logopedické průpravy. Ohledně plateb jakýchkoliv nákladů na studium obžalovaná podle zprávy odkazuje na E. K.. Dle zprávy školy bylo u nezletilé opakovaně shledáno, že je tato hladová a žadoní po ostatních jídlo a celkově bývá v zanedbaném stavu. Ze zprávy Střední školy a Základní školy pro Z. Matějčka Olomouc k nezletilému K. P. vyplývá, že tento uvedenou škodu navštěvoval od 24. 10. 2013, přičemž i přes určité problémy v chování u něj nebyly evidovány zásadnější kázeňské problémy, je pouze konstatována nutnost důsledného vedení ke studiu, o které pak dokonce jeví i zájem. Konstatováno je však zcela nedostatečné vybavení školními pomůckami, nedostatečná domácí příprava, hygiena či nevyhovující a špinavé oblečení. Dle názoru třídní učitelky Mgr. O. C. mohou mít rodinné poměry nezletilého vliv na to, že jmenovaný citově strádá. Podle zprávy téže školy vypracované v lednu 2014 třídní učitelkou Mgr. I. Č. k osobě nezletilé A. D., v níž se mimo jiné konstatuje výborný prospěch nezletilé, ale i určité výchovné problémy, je zřejmá špatná spolupráce obžalované se školou, i když je dále konstatováno, že nezletilá dochází do vyučování čistá a zajištěná co do školních pomůcek i svačin. Ve společné zprávě třídních učitelky Mgr. Č. a Mgr. C. z výše uvedené školy v Olomouci k osobám nezletilých E. a A. je pak zřejmé, že obžalovaná odmítá jakkoliv komunikovat se školou a přestože nezletilé docházejí do výuky čistě oblečeny, a dobře vybaveny školními pomůckami, je škola informována přímo od nezletilých o tom, že tyto jim zajišťuje jejich babička.

Obsahem trestního spisu jsou rovněž materiály související s opatrovnickým řízením ve vztahu k nezletilým K., A. a E. včetně veškerých podnětů, vyjádření, zpráv i rozhodnutí v opatrovnickém řízení, obdobné materiály jsou rovněž obsahem příložených spisů Okresního soudu v Přerově sp. zn. 0Nc 7006/2015, OP 408/2014, OP 240/2015, OP 203/2014 a OP 229/2014. Z jednotlivých doložených rozhodnutí je zřejmé, kdy a za jakých okolností byly které z nezletilých dětí svěřeny do péče obžalované, případně jaké bylo stanoveno jejich otcí výživné, uvedenými řízeními byla rovněž řešena úprava styku s nezletilými, a to i v případě jejich babiček. Jak je zřejmé z usnesení Okresního soudu v Olomouci č.j. OP 229/2014 – 791, které nabylo právní moci 2. 7. 2014 a vykonatelnosti 9. 6. 2014, je nezletilý K. P. předán do péče babičky L. P.. Podle usnesení Okresního soudu v Olomouci č.j. OP 308/2014 – 764 ze dne 10. 9. 2014, které je vykonatelné k témuž dni, byly nezletilé A. a E. D. předány do péče Dětského domova a školní jídelny, Rybí trh 14, Opava. Podle zprávy zmíněného školského zařízení byly obě jmenované nezletilé skutečně dne 10. 9. 2014 přijaty, přičemž v uvedené zprávě je konstatován jejich zdravotní stav, kde bylo zjištěno toliko dřívější poranění nezletilé E. a podezření na kožní infekci v případě obou nezletilých. Nezletilá A. byla touto zprávou hodnocena jako bezproblémová, nezletilá E. však projevovala užívání vulgárních výrazů,

kteře měly být převzaty z předchozího výchovného prostředí. Podle uvedené zprávy nezletilé vzpomínaly nerady na předchozí zážitky z výchovného prostředí obžalovaných, zmiňovaly vulgární nadávky ze strany obžalované či trestání i za špatně odvedenou domácí práci. Rovněž vyplynulo najevo, že byly omezovány v osobní hygieně. Po přijetí nezletilé neprojevovaly zájem navštívit obžalovanou nebo jí i jen napsat dopis, kontaktovaly se s babičkou E. K.. Po návštěvách obžalované se však jejich přístup změnil, o otci a babičce se začaly vyjadřovat s odstupem a hovořily o tom, že je již s obžalovanou domluveno, že se vrátí zpět k ní. Podle zprávy uvedeného školského zařízení přitom obžalovaná, když se k návštěvě dostavila, byla informována o prospívání nezletilých, na tyto informace toliko odsekla a zjevně jí nezajímaly.

Podle lékařské zprávy Psychiatrické léčebně Šternberk ze dne 3. 6. 2014 k nezletilému K. P. se v průběhu jeho hospitalizace v uvedeném ústavu jeho chování a respektování norem zlepšilo, v případě nezletilého byla zjištěna výrazná socio-emoční deprivace. Ústav komunikoval s obžalovanou coby matkou nezletilého, tato se však sama o stav a průběh hospitalizace nezajímala. Podle zprávy Fakultní nemocnice Olomouc k nezletilé J. B. je konstatována hospitalizace od 12. do 17. 6. 2014 s tím, že nemocnice byla dětským lékařem upozorněna na podezření ze zanedbávání péče matkou. Při druhé hospitalizaci nezletilé od 22. do 23. 6. 2014 byla obžalovaná původně hospitalizována s nezletilou, avšak bez jakéhokoliv ohlášení nemocnici opustila a již se nevrátila. U nezletilé byla shledána podvýživa s tím, že v posledním roce života nezletilá váhově nepřibyla a neprospívá, přičemž nemocnice zaregistrovala i podivné a místy verbálně agresivní vystupování obžalované. S ohledem na zjištěné skutečnosti Fakultní nemocnice Olomouc poukazovala na možné projevy zanedbávání či týrání nezletilé. Podle zpráv MUDr. Reznerové při převzetí nezletilých A. a E. D. do Dětského domova v Opavě bylo u obou jmenovaných zjištěno, že jsou váhově i výškově pod dolní hranicí normy pro jejich věk, v důsledku čehož bylo lékařkou plánováno další specializované vyšetření. Podle zprávy MUDr. Libuše Bláhové, zaslané cestou elektronické pošty, je zřejmý výpis péče o jednotlivé nezletilé ohledně relativně běžných zdravotních problémů, v případě nezletilého K. i ohledně problémů s pomočováním. V případě nezletilé E. byla již při registraci dne 29. 11. 2013 doporučována logopedie. Ve vztahu ke všem nezletilým lékařka konstatovala nápadně nízkou váhu a opoždění růstu, přičemž vzhledem k vystupování nezletilé J., která přímo před lékařkou byla hladová a žadonila o pití, případně s ohledem na chování obžalované, která podle lékařky ani nevěděla, zda nezletilá konkrétní den snídala či nikoliv, usuzuje lékařka, že všechny nezletilé děti nedostávaly dostatečné množství potravy.

Součástí trestního spisu je pak i zpráva zaslaná cestou elektronické pošty osobou podepsanou jako Z. ze dne 21. 6. 2010, v níž je oznamovatelkou konstatováno, že nezletilý K. se neustále zdržuje mimo domov, tedy mimo domácnost obžalované, obžalovaná se nepřiměřeně chová k nezl. A. a E., přičemž oznamovatelka naznačuje, že jmenované jsou trestány za požadavky jídla či pití, bývají za trest zavírané po tmě do komory a neustále je obžalovaná nechává bez dozoru venku, přičemž pokud se dostavují do domu vykonat například potřebu, obžalovaná je necitlivě vykazuje. Oznamovatelka rovněž poukazuje na nedostatečný přísun potravy nezletilým. Zároveň poukazuje na rozdíl v péči obžalované i obžalovaného o nezletilou J.. Obžalovaná podle oznamovatelky svůj přístup nezlepšila ani po opakovaných upozorněních ze strany oznamovatelky. Součástí trestního spisu jsou i materiály z přestupkových řízení, v nichž je mimo jiné i zanesena dokumentace k přestupku spočívajícím v napadení nezletilého K. P. obžalovaným a způsobení zranění na tváři v průběhu vánočních prázdnin 2011, přičemž uvedená věc byla vyřešena odložením. Doloženy jsou rovněž přestupkové věci nezletilých. V průběhu hlavního líčení byl ze strany obžalovaných doložen rovněž věcný důkaz v podobě

nosiče informací, kompaktního disku se zvukovými záznamy telefonických rozhovorů obžalované, případně i obžalovaného a nezletilých A. a E.. S ohledem na rozsah předložených zvukových záznamů, z nichž ty delší obsahují nahrávky řádově v desítkách minut, soud u hlavního líčení na žádost obhajoby přehrál dva nejkratší z těchto záznamů, tedy provedl je jako věcný důkaz dle § 213 odst. 1 trestního řádu. Na uvedených záznamech komunikuje s nezletilými primárně obžalovaná, nicméně tato vesměs reaguje na dotazy a sdělení nezletilých, aniž by sama pokládala nějaké zásadnější otázky či se jakkoliv více zajímala o prospívání nezletilých. Vystupování obžalované v rámci těchto nahrávek je emočně spíše ploché, v některých případech nezletilé na základě jejich dotazů relativně nepřiměřeně odbývá. V rámci záznamů je dokonce zaznamenáno vyjádření obžalované, že musí opětovně zajít k soudu z toho důvodu, že nezletilé dříve lhaly a vymýšlely si, přičemž lze předpokládat, že se toto vyjádření obžalované týká výpovědi nezletilých z přípravného řízení.

V průběhu hlavního líčení byl obhajobou doložen ještě znalecký posudek z odvětví psychiatrie i psychologie zaměřený zejména k osobám obžalovaných a k jejich vztahu k nezletilé J., vypracovaný pro potřeby Okresního soudu v Přerově v rámci opatrovnického řízení. Tento znalecký posudek vzhledem k jeho charakteru, kdy byl vypracován v odlišné věci, a tak, jak byl doložen, nespĺňuje po formální stránce veškeré náležitosti znaleckého posudku i v této trestní věci, byl konstatován jako listinný důkaz. Znalkyně MUDr. Marta Tichá CSc. a PhDr. Naděžda Dařílková v tomto znaleckém posudku, vypracovaném dne 10. 10. 2016, konstatovaly u obou obžalovaných absenci jakékoliv duševní choroby, pouze v případě obžalované je konstatována nevyrovnaná a nevyzrálá osobnost, která má zejména v zátěži sklony k impulzivitě, netrpělivosti, působí frustrovaně, s intuitivními negativistickými a překotnými reakcemi. V tomto důsledku mohou být výchovné předpoklady obžalované, zejména v náročnějších situacích, oslabeny, nicméně znalkyně poukazují na aktuální harmonický vztah obžalované s obžalovaným, který by měl zabezpečit, že její výchovné schopnosti nebudou sníženy natolik, aby byl ohrožen zdravý vývoj nezletilé J.. V případě obžalovaného pak znalkyně shledaly výchovné schopnosti v rámci normy, povahově je obžalovaný spíše zdrženlivý a emocionálně stabilní. Ze strany obou obžalovaných znalkyně shledaly pozitivní vztah k nezletilé J., v přístupu obžalovaných k nezletilé znalkyně neshledaly známky zanedbávání či týrání. Rovněž vztah nezletilé J. k obžalovaným je podle znalkyň pozitivní, nezletilá má obžalované ráda jako své rodiče a ze znaleckého vyšetřování nevyplývá, že by nezletilá měla být ze strany obžalovaných nepřiměřeně trestána, když zjištěno a potvrzeno bylo pouze občasné plácnutí přes zadek ze strany obžalované. Dle závěru znalkyň nebyly shledány důvody k tomu, aby nezletilá J. nemohla zůstat v péči obžalovaných, zároveň je ale poukazováno na to, že obžalovaná musí lépe spolupracovat s orgánem péče o děti a akceptovat dohled nad výchovou nezletilé v rodině.

Zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. c), d) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo týrá osobu, která je v jeho péči nebo výchově, spáchá takový čin nejméně na dvou osobách nebo páchá takový čin po delší dobu.

Oba obžalovaní v průběhu hlavního líčení vesměs popřeli, že by se vůči nezletilým dopouštěli jednání, které je popisováno ve skutkové větě podané obžaloby. V rámci hlavního líčení popisovali svou péči o nezletilé jako relativně běžnou rodičovskou péči, poukazovali na výchovné problémy nezletilých, zejména pokud jde o nezletilého K. P., poukazovali na to, že děti měly k dispozici vždy dostatek jídla, avšak byl problém na straně samotných nezletilých, že jídlo následně neužívali pro svou potřebu. Obžalovaní připustili i trestání dětí, toto však mělo spočívat především ve stání v koutě s tím, že mohlo docházet i k plácnutí po zadku, avšak pouze ze strany obžalované, pouze rukou a jen po určité časové období. Pokud někdy

došlo k nějakému zranění nezletilých, pak se to stalo při hře s dětmi či nešťastnou náhodou, pokud jde o vysazování dětí na skříň, mělo se jednat pouze o hru. V rámci své obhajoby obžalovaní poukazovali na to, že celá věc je vykonstruovaná, zejména z popudu babičky nezletilých A. a E. E. K., která měla následně zmanipulovat i sociální úřednice provádějící šetření v domácnosti obžalovaných. Obhajoba obžalovaného B. pak spočívala rovněž v tom, že po většinu žalovaného období neměl vůbec sdílet společnou domácnost s obžalovanou a nezletilými, a tedy se ani nemohl podílet na jejich výchově.

Předně je na místě uvést, že obhajoba obou obžalovaných tak, jak byla podávána v průběhu celého trestního řízení, působí účelově, obžalovaní se snaží vykreslit své jednání vůči nezletilým v co nejlepším světle, případně bagatelizovat své jednání vůči nim. Tímto způsobem působí obhajoba obžalovaných již v rámci způsobu jejich projevu a rovněž podle svého obsahu. Z obsahu předestřené obhajoby obžalovaných je však možno spatřovat i určité nelogičnosti, případně i nesrovnalosti, a to jednak v rámci výpovědi každého z obžalovaných zvlášť a jednak v rámci jejich výpovědí navzájem. Obžalovaná takto kupříkladu namítala, že na třídní schůzky do školy chodit nemohla, protože měla na starost celkem čtyři nezletilé děti a nebylo, kdo by se o ně postaral, přestože zároveň z její výpovědi, ale i z výpovědi spoluobžalovaného, vyplynulo, že v případě jakékoliv potřeby, kdy musela obžalovaná něco zařídit, hlídal její děti obžalovaný B. a není tedy důvod, proč by nemohl pohlídat ostatní děti v průběhu konání rodičovských schůzek. Obžalovaná rovněž popírala, že by někdy vůči dětem ona či spoluobžalovaný aplikovali fyzické tresty s pomocí jakýchkoliv nástrojů, zároveň ale spoluobžalovaný připustil, že přinejmenším v jednom případě trestal nezletilého K. páskem. Rovněž tvrzení obžalované, že nezletilý z počátku bila po zadku, avšak pak jí už z toho bolela ruka, a proto s takovými tresty ustala, působí sotva uvěřitelně a navíc lze z něj dovodit, že právě v takovém případě by obžalovaná mohla sáhnout po bití za pomoci nějakého nástroje, namísto bití rukou. Jako nelogická působí i argumentace obžalované, že obžalovaný ponechal nezletilou E. na skříni z toho důvodu, že již byl unaven a nezvládl ji sundat zpět dolů, když sundání nezletilého dítěte ze skříňe je relativně fyzicky jednoduchým úkonem, u něhož jen postačí ponechat takové dítě naskočit si na dospělého a poté je spustit k zemi, což je podstatě méně fyzicky náročné, než vysazení dítěte na skříň. Navíc toto tvrzení obžalované nekoresponduje s tvrzením obžalovaného, podle něhož byla nezletilá E. posazena na skříň z toho důvodu, že předtím děti vyhazoval do vzduchu a uvedené učinil, aby si na chvíli odpočinul. Rozporuplně působí i samotná výpověď obžalovaného B., který z počátku uváděl, že děti spoluobžalované jej poslouchat ani nemusely, zatímco o chvíli později ve své výpovědi uvedl, že v situacích, kdy měl děti na starost on sám, jej tyto musely poslouchat. Rozpory jsou rovněž ve výpovědích obžalovaných ohledně pomočování nezletilého K. P., když podle obžalované se jedná o dlouhodobý problém, který podle jejího názoru pramení již z jejich předchozích závadových vztahů s předchozími partnery a k němuž ona sama připustila, že jej u specializovaných lékařů vůbec neřešila, zatímco obžalovaný B. tvrdil, že tento problém vyvstal až přibližně v roce 2012, tedy až v průběhu soužití obou obžalovaných, že obžalovaná tento problém řešila se specializovaným lékařem – urologem a že vyplynulo, že je tento problém způsoben malou kapacitou močového měchýře a je tedy nezávislý na psychice. Určité rozpory ve výpovědích obžalovaných navzájem byly i ohledně období, kdy měl obžalovaný B. přebývat mimo společnou domácnost s obžalovanou. I když oba obžalovaní popírali, že by se v tomto období obžalovaný zdržoval stabilněji ve společné domácnosti s obžalovanou a nezletilými, a že by měl tedy v této době možnost působit výchovně na nezletilé, připustili oba obžalovaní zároveň, že i v tomto období se obžalovaný B. podílel na výchově nezletilých dětí, a to v době, kdy byl v domácnosti přítomen, když zároveň připustili i celodenní pobyty obžalovaného, které byly v domácnosti spoluobžalované relativně běžné. Obžalovaní se ve svých výpovědích neshodli ani na tom, jak vycházeli se

sociálními pracovníci orgánů péče o děti, když podle obžalované byly s těmito problémy vždy a už od začátku, zatímco podle obžalovaného se sociálními pracovníci vycházeli dobře, tyto pracovnice ale posléze začaly vydávat negativní zprávy k výchovnému prostředí obžalovaných, což podle obžalovaného bylo vlivem působení E. K..

Takto tedy výpovědi obžalovaných působí relativně rozporuplně a jejich věrohodnost je z toho důvodu snižována. Ve prospěch obou obžalovaných pak v průběhu přípravného řízení či hlavního líčení vypovídali, nebo se alespoň snažili vypovídat, ještě některé další osoby, vesměs rodinní příslušníci obžalovaných či jejich dlouholetý kamarád. Takto k věci vypovídali L. Š. a J. Č., tedy otec a bratr obžalované B., dále M. B., otec obžalovaného B., a J. Ž. coby dlouholetý kamarád obou obžalovaných. Všichni tito svědci se snažili vykreslovat výchovné působení obou obžalovaných jako dostatečné a nezávadové, nicméně nelze přehlédnout blízký vztah těchto osob k obžalovaným, který sám o sobě může být motivem k tomu, aby jmenovaní svědci vypovídali co možná nejvíce ve prospěch obou obžalovaných a celá tato trestní věc tak pro obžalované dopadla co možná nejlépe. I v případě výpovědi těchto svědků však byly shledány určité rozpory, v rámci nichž dokonce někteří ze svědků vyvrací obhajobu obžalovaných. Svědek Č. popisoval, že v případě zlobení dětí tyto dostaly facku, což nekoresponduje s obhajobou obžalované B., podle které kromě stání v koutě mohly být děti pouze v určitém období plácny přes zadek. Svědek Ž. pak v rámci své výpovědi uváděl, že obžalovaný B. sdílel domácnost se spoluobžalovanou B. prakticky stabilně, a to i v období, kdy bydleli v Bruntále, přičemž podle tohoto svědka se obžalovaný po celou dobu angažoval i ve výchově všech nezletilých dětí v jejich domácnosti. Pokud pak svědek Š. uváděl, že obžalovaný v době, kdy obžalovaná bydlela s nezletilými v Bruntále, přebýval na různých místech, často v garáži svého otce, pak nebyl schopen vysvětlit, proč tomu tak vlastně mělo být a navíc jeho výpověď nekoresponduje s výpovědí svědka M. B., otce obžalovaného, který žádné přespávání obžalovaného ve své garáži nezmiňoval.

Jak vyplývá z výše uvedeného, důkazy, které mají svědčit ve prospěch obžalovaných, stejně tak jako obhajoba jich samotných, působí přinejmenším v určitém směru rozporuplně a méně věrohodně. Na druhou stranu je zde celá řada dalších důkazů, které obžalované z žalovaného jednání usvědčují a které se vesměs vzájemně doplňují. Předně jsou zde výpovědi nezletilých A. a E. D., které v průběhu přípravného řízení podrobně popsaly vystupování obžalovaných vůči sobě i vůči ostatním nezletilým, včetně veškerého závadového jednání, jehož se obžalovaní měli vůči nezletilým dopouštět. Z těchto výpovědí vyplývá zejména nepřiměřené fyzické trestání ze strany obžalovaných vůči nezletilým co do jeho četnosti i intenzity, vulgarismy používané obžalovanými či nedostatečná péče z jejich strany, zejména ve vztahu k nezletilému K. a jeho problému s nočním pomočováním. Ve výpovědích těchto nezletilých jsou sice rovněž patrné určité rozpory, případně určité jednání ze strany obžalovaných negují, je však v jejich případě potřeba zohlednit nízkou rozumovou vyspělost těchto nezletilých, ale v určitém směru i možnost navádění k určitým výpovědím ze strany obžalovaných, kteří zjevně byli s nezletilými v kontaktu i poté, co tyto byly umístěny do dětského domova, když změny v postoji nezletilých poté, co je začala navštěvovat zejména obžalovaná, vyplývají ze zpráv Dětského domova a Školní jídelny Opava, i z vyjádření svědkyně K.. Ohledně určitého ovlivňování těchto nezletilých se lze dovítit i z nahrávek doložených obžalovanými u hlavního líčení, i když se jedná o kontakty obžalovaných s nezletilými až po výpovědích nezletilých v přípravném řízení. I z těchto materiálů, z nichž část byla u hlavního líčení provedena jako důkaz věcný, je zřejmé, že se přinejmenším obžalovaná s nezl. A. a E. o své účasti v hlavním líčení bavila a sugerovala jim, že měly v přípravném řízení vypovídat nepravdivě. Lze usuzovat, že takto mohla obžalovaná na nezletilé působit již v průběhu přípravného řízení, ještě předtím, než jednotliví nezletilí ve věci vypovídali jako svědci.

Obdobně si lze vysvětlit i výstup nezletilého K. P. coby svědka v rámci přípravného řízení, když tento vesměs odmítal k věci cokoliv konkrétnějšího uvést, přestože v rámci svého prvotního podání vysvětlení vypovídal diametrálně odlišně. Důvody, proč tento svědek v rámci své výpovědi takto reagoval, poměrně přesvědčivě vysvětlila u hlavního líčení znalkyně PhDr. Khulová. Jak z průběhu výslechu nezletilé E., tak i z vyjádření znalkyň MUDr. Skřontové a PhDr. Khulové je pak zřejmé, že nezl. A. a E. D. k věci vypovídaly, ať už v rámci svého výslechu u policejního orgánu nebo před znalkyněmi, relativně spontánně a autenticky, přičemž v rámci jejich výpovědí se jim zjevně začaly vracet i negativní vzpomínky na popisované události, které se začaly projevovaly i v jejich neverbálním projevu.

Kromě výše rozepsaných výpovědí nezletilých svědkyň jsou důležitým důkazem v této trestní věci rovněž výpovědi jednotlivých sociálních pracovníků, případně písemné zprávy orgánů péče o děti či školských zařízení. Veškeré okolnosti ohledně zjištěné nedostatečné péče ze strany obžalovaných velmi podrobně popsala u hlavního líčení svědkyně V., coby pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí při Magistrátu města Olomouce. Z výpovědi této svědkyně je zřejmý odmítavý přístup zejména obžalované B. k možné spolupráci s orgánem péče o děti, ale i s lékaři či specializovanými pracovníky, kteří by mohli pomoci k rozvoji nezletilých, zejména pokud jde o logopedii či psychologii. Patrný jsou rovněž zjištěné závažné nedostatky při místních šetřeních v domácnosti obžalovaných, a to zejména pokud jde o vybavení dětského pokoje. Svědkyně konstatovala rovněž časté vulgární vyjadřování obžalovaných i před nezletilými, dále i zjištění ohledně nedostatečné hygienické péče o nezletilé, ale i jejich zjevné hladovění, když ona sama byla přítomna tomu, jak nezletilý K. P. působil v době, kdy pobýval v domácnosti obžalovaných, vyděšeným a podvyživeným dojmem. Tento nezletilý rovněž v přítomnosti svědkyně sděloval, jak vůči němu oba obžalovaní jednají. Obdobné skutečnosti jsou pak zaznamenány rovněž ve zprávách, sděleních či podnětech ze strany Magistrátu města Olomouc, odboru sociálních věcí. Výpověď svědkyně V. podporuje svou výpovědí rovněž svědkyně S., pracovnice Fondu ohrožených dětí Olomouc, která ve většině případů prováděla místní šetření i práci s obžalovanými v době, kdy již obžalovaní s nezletilými bydleli v obvodu města Olomouc. Tato svědkyně popisuje shodné poznatky, jako svědkyně V., zároveň poukazuje i na to, že i v rámci širšího šetření v okolí bydliště obžalovaných zjistila, že nezletilí, zejména A. a E. D., přebývali často celodenně venku bez zajištění jakékoliv stravy, v důsledku čehož žebrały o jídlo u různých osob v okolí. Tato svědkyně rovněž popisovala, jak jí samy nezletilé žádaly, bez jakékoliv pobídky z její strany, o zajištění odchodu z domácnosti obžalovaných, což jednoznačně svědčí o velmi špatném zacházení ze strany obžalovaných vůči nim. Obdobné skutečnosti, jaké uvedla svědkyně S. v průběhu trestního řízení, vyplývají i z jednotlivých zpráv Fondu ohrožených dětí Olomouc, a to zejména pokud jde o zprávu z konce žalovaného období. Z výpovědi svědkyně i z písemných zpráv je rovněž zřejmé, že obžalovaní odmítali jakkoliv řešit potřeby dětí i co do materiálního zajištění, o které se tak mimo jiné museli starat i pracovníci Fondu ohrožených dětí. V podstatě v souladu s výše uvedenými zprávami a výpověďmi svědkyň V. a S. jsou pak i početné zprávy či podněty ze strany Městského úřadu Bruntál, v nichž jsou popisována obdobná zjištění, a to i pokud jde o nespolečenskou spolupráci ze strany obžalované ohledně jakýchkoliv možností poskytnout dostatečnou péči nezletilým, či ohledně spolupráce s orgány péče o děti. Obdobné skutečnosti pak vyplývají rovněž ze zpráv Dětského domova a Školní jídelny Opava, podle kterých byly zde umístěné A. a E. D. hodnoceny jako milé a zvladatelné dívky, u kterých ale přetrvávaly negativní návyky z původního výchovného prostředí u obžalovaných, zejména co do používání vulgárních výrazů či zcela nedostatečných hygienických návyků, které se ale působením dětského domova podařilo odstranit. Ve zprávách jmenovaného školského zařízení jsou dále zmiňovány velmi negativní vzpomínky nezletilých na domácnost obžalovaných, když tyto

měly před pracovníci uvádět nepřiměřené či bezdůvodné trestání, stejně tak je z uvedených zpráv zřejmý zjištěný nezáměr obžalované o nezletilé i její snaha o jejich ovlivňování, když po první návštěvě obžalované začaly nezletilé mluvit i chovat se diametrálně odlišně. Ke stavu nezletilého K. P. po jeho převzetí do Klokánku Olomouc se v průběhu řízení před soudem vyjadřovala i pracovnice Klokánku A. U., která sice byla s nezletilým v kontaktu po relativně krátkou dobu, i tak jej hodnotila jako relativně zvladatelného kluka, který měl pouze sklony k tomu být vulgární a drzý. Zároveň i tato svědkyně popsala, že při příjmu měl nezletilý oblečení ve špatném stavu a v noci se bál v důsledku pomočování, přičemž tuto situaci se postupně dařilo zlepšovat. S ohledem na výše uvedenou skupinu důkazů je zřejmé, že prakticky obdobně vyznívají zprávy či výpovědi pracovníků Magistrátu města Olomouc, Fondu ohrožených dětí Olomouc, Klokánku Olomouc, Městského úřadu Bruntál i Dětského domova a Školní jídelny Opava. Obžalovaní přitom poukazovali na to, že sociální pracovníce V. a S. vystupovaly vůči jejich osobám tendenčně, zaujatě a pod vlivem babičky dětí D. E. K.. Je na místě podotknout, že sociální pracovníce V. a S. působily každá u zcela odlišné instituce a není je možno považovat ani za kolegyně, ale spíše o dvě na sobě relativně nezávislé osoby, u kterých nelze předpokládat, že by se snažily jedna druhou v rámci jakéhokoli podjatého postupu krýt. V případě jmenovaných pracovníků navíc nebyl shledán ani jakýkoliv důvod, proč by tak měly činit nebo proč by tak, jak namítali obžalovaní, měly za každou cenu vyhovovat podnětům E. K., která navíc bydlí na Bruntálsku a nikoliv v Olomouci a ke které tak jmenované pracovníce ani nemohou mít jakékoliv vazby. Uvedené skutečnosti jsou navíc jednoznačně potvrzovány i dalšími institucemi, jako jsou Městský úřad Bruntál, Dětský domov a Školní jídelna Opava a částečně i Klokánek Olomouc, a je tedy zřejmé, že negativní poznatky ohledně výchovy obžalovaných neměly pouze pracovníce V. a S., potažmo Magistrát města Olomouce a Fond ohrožených dětí Olomouc, ale i ostatní instituce zabývající se ochranou nezletilých dětí, a to i v jiných okresech, než okres Olomouc. Z výpovědi či ze zpráv svědkyně V., svědkyně S. či Městského úřadu Bruntál přitom vyplývají i poznatky o tom, že obžalovaný B. se měl stabilně zdržovat v domácnosti obžalované a pouze se on i obžalovaná snažili budovat dojem, že obžalovaný přebývá jinde, přičemž toto jeho jednání bylo zdůvodňováno snahou obžalované si neoprávněně přilepšovat pobíráním sociálních dávek, na které by za situace, že by obžalovaný sdílel společnou domácnost s obžalovanou, neměli nárok.

Obdobně jako vyjádření sociálních pracovníků či zpráva orgánů péče o děti pak vyznívají i zprávy z jednotlivých škol, které nezletilý K. P. a A. či E. D. navštěvovali, případně částečně i výpovědi vyučujících u hlavního líčení. Svědkyně Mgr. C., bývalá třídní učitelka nezletilého K. P., charakterizovala nezletilého K. jako zvladatelného chlapce, který, když byl dobře motivován, působil mírně a slušně, projevoval zájem o učivo, zatímco v jiných případech se u něj projevovalo agresivní a vulgární vystupování. Zároveň však tato svědkyně u nezletilého zaznamenala určité zanedbávání, zejména pokud jde o školní vybavu či osobní hygienu, případně i vybavu ohledně svačiny, přičemž vybavení bylo vždy lepší u sester nezletilého A. a E., které v určitém období navštěvovaly shodnou školu. Bylo zřejmé, že u hlavního líčení si svědkyně již s poměrně velkým časovým odstupem nepamatuje veškeré okolnosti k nezletilému a po předstření její výpovědi bylo i u hlavního líčení touto svědkyní potvrzeno, že obžalovaná nejevila zájem o studijní výsledky nezletilého, neúčastnila se třídních schůzek a rovněž svačiny, kterými býval nezletilý vybavován, nebyly úměrné jeho věku. Svědkyně Mgr. Č., třídní učitelka zejména A. D., u hlavního líčení uvedla, že si nevzpomíná na jakékoliv negativní poznatky ohledně péče o nezletilou, nicméně s ohledem na časový odstup lze předpokládat, že v termínu hlavního líčení si tato svědkyně již nebyla schopna na veškeré okolnosti dostatečně vzpomenout. Poměrně jednoznačně vyznívají jednotlivé zprávy ZŠ a SŠ prof. Z. Matějčka Olomouc, kde obě pedagožky působily, coby jediné dvě třídní učitelky,

kteřé průběžně měly na starost jmenované nezletilé. K osobě nezletilého K. P. bylo v těchto zprávách konstatováno zcela nedostatečné vybavení školními pomůckami, nedostatečná domácí příprava, ale i hygiena, průběžně zjišťovaný zápach po moči a nevyhovující či špinavé oblečení, přičemž v jedné ze zpráv Mgr. C. coby třídní učitelka vyslovila názor, že nezletilý citově strádá v důsledku nepříznivých poměrů ve své domácnosti. Ve společné zprávě obou výše jmenovaných vyučujících je pak jasně patrné, že obžalovaná v rámci studia nezletilých odmítala jakkoliv komunikovat se školou, nezajišťuje ani materiální zabezpečení nezletilých s tím, že o toto se zjevně stará babička nezletilých E. K.. Podle zpráv Fakultní základní školy a Mateřské školy Olomouc, Holečkova 10, kde původně studovala nezletilá E. D., je zřejmé, že obžalovaná neměla zájem o studium nezletilých, se školou vůbec nespolupracovala a odmítala i jakoukoliv logopedickou či pedagogicko-psychologickou průpravu. Podle dalších zpráv uvedené školy byly školní pomůcky nezletilých zcela nedostatečné, stejně jako její domácí příprava, přičemž obžalovaná místo spolupráce se školou vůči této vystupovala arogantně až agresivně a odmítala jakékoliv další postupy doporučené školou, jako je nezbytná logopedická péče. Podle uvedené zprávy pak nezletilá opakovaně žadonila i o jídlo. Obdobné skutečnosti k nezletilé E. D. vyplývají i ze zprávy Základní školy Bruntál, Jesenická 10, podle které bývala nezletilá rovněž hladová s tím, že obžalovaná jí nezajišťovala snídani ani svačiny, rovněž se u nezletilých projevovaly podivné reakce v určitých situacích, kdy působila bázně. Rovněž podle zpráv Základní školy Bruntál, Rýmařovská 15, byla zjišťována negativní péče obžalované o nezletilého K., pokud jde o hygienu, konstatováno bylo rovněž, že podle zjištění školy měl nezletilého trestat zejména obžalovaný B. a v jednom případě se nezletilý bez omluvy nedostavil do výuky, protože za trest musel uklízet pokojík. Jak je zřejmé ze zpráv Mateřské školy Bruntál, Pionýrská 9, byla ze strany vzdělávacího zařízení už v listopadu 2012 doporučována logopedická péče o nezletilého E. a už z tohoto období jsou patrné problémy v komunikaci s obžalovanou. Ze zpráv výše uvedených škol tak lze dovodit informace, které povětšinou vyznívají shodným způsobem, v nichž je povětšinou konstatován absolutní nezáměr obžalované o studium nezletilých, z počátku zejména v případě nezletilého K. P. a E. D., průběžně ale i v případě A. D., zanedbávání jakékoliv péče o nezletilých v podobě zajišťování domácí přípravy či školních potřeb, které v případě nezletilých D. po část období zajišťovala jejich babička, nedostatečná hygienická péče o nezletilého K. P., ale zároveň i nedostatečné stravování ve vztahu k nezletilému K., což je patrné ze zpráv ZŠ a SŠ prof. Matějčka Olomouc, ale i v případě nezletilých E., což je průběžně patrné ze zpráv Základní školy Bruntál, Jesenická 10, i Fakultní základní školy a Mateřské školy Olomouc, Holečkova 10. Zároveň jsou podle zpráv ze škol popisovány i případy neobvyklého jednání, které i podle hodnocení kantorů může mít svůj původ v závadovém výchovném prostředí nezletilých. Je rovněž zřejmé, že průběžně bylo ze strany různých škol obžalované doporučováno či nabízeno různé poradenství či obdobná pomoc jako nezbytná logopedie pro nezletilou E., či celkové psychologicko-pedagogické poradenství, obžalovaná však o toto nejevila zájem, případně takováto doporučení a snahy o pomoc odmítala. Celkově je tak možno konstatovat, že zprávy z jednotlivých škol, doplněné případně i výpověďmi třídních učitelek, potvrzují, případně určitým způsobem i dokreslují informace, podávané sociálními pracovníky tak, jak je popisováno v předchozím odstavci.

V souladu se zprávami jednotlivých škol či orgánů péče o děti jsou pak i doložené lékařské zprávy k jednotlivým nezletilým. Ve vztahu k nezletilému K. je to zejména zpráva ze strany Psychiatrické léčebny Šternberk s.p.o., ze které je zřejmé, že obžalovaná se v průběhu hospitalizace nezletilého o tohoto prakticky vůbec nezajímala, i přesto jí byly dodány termíny plánovaných kontrol v dětské urologické ambulanci, zároveň z této zprávy vyplývá zjištěná socio-emoční deprivace u nezletilého. Jak je dále zřejmé z písemného vyjádření pracovnice Fakultní nemocnice Olomouc, Mgr. B., ale i z vyjádření lékařek MUDr. Bláhové a MUDr.

Reznerové, které nezletilé A. a E. D., v případě MUDr. Bláhové i nezletilou J., vyšetřovaly, byla v případě všech tří těchto nezletilých dětí shledána podvýživa, přičemž podle zprávy Fakultní nemocnice Olomouc nezletilá J. B. neprospívala již v posledním roce života a je tak touto zprávou vyvrácena obhajoba obžalovaných, že k úbytku na váze nezletilé došlo toliko v návaznosti na onemocnění související s následnou dehydratací v důsledku návštěvy aquaparku. Ze zpráv Fakultní nemocnice Olomouc i MUDr. Bláhové je zřejmý jasný nezáměr obžalované, v tomto případě zejména o nezletilou J., kterou ve Fakultní nemocnici Olomouc ponechala a z nemocnice bez jakéhokoliv oznámení či vysvětlení odešla a již se zde nevrátila, u dětské lékařky MUDr. Bláhové pak nebyla schopna ani sdělit, zda nezletilá vůbec dotčeného dne jedla. Podle zpráv MUDr. Bláhové navíc nezletilá J. při vyšetření projevovала jasné známky toho, že má velký hlad. Na základě zjištěných skutečností pak Fakultní nemocnice Olomouc dokonce signalizovala možné zanedbávání či týrání jmenované nezletilé.

Poměrně jednoznačně svými výpověďmi usvědčují oba obžalované také svědkyně E. K., L. P. či M. P., případně i související písemná podání jmenovaných, ať již byly činěny v rámci trestního řízení orgánům činným v trestním řízení nebo podávány v rámci opatrovnického řízení ve věcech péče o nezletilé. Ve svých výpovědích tyto svědkyně poukazují na svá zjištění v případě jednotlivých nezletilých, podrobně popisují, jak se od nezletilých dověděly, jak jsou tito zanedbáváni a nepřiměřeně trestáni, i jak signály zanedbávání, případně nepřiměřeného trestání pozorovaly na nezletilých při kontaktu s nimi. E. K. je babička nezletilých A. a E., jejich prostřednictvím, ale i přímým kontaktem s nezletilým K. P., se však podrobně a obsáhle byla schopna vyjádřit i k tomu, jakým způsobem měli obžalovaní jednat i vůči tomuto nezletilému. L. P. je pak babička nezletilého K. P. a v průběhu hlavního líčení, i když v určitém směru bylo nutno předestírat předchozí výpověď této svědkyně, popisovala určité okolnosti shodně jako svědkyně K., přestože tyto dvě osoby nejsou v příbuzenském poměru a nelze tak příliš předpokládat, že by měly zájem se navzájem domlouvat proti obžalovaným. Z výpovědi samotné svědkyně P. navíc bylo možno vydedukovat, že již nemá příliš zájem veškeré tyto okolnosti podrobněji popisovat, případně se snažila jednání obžalovaných spíše zlehčovat, což by sotva činila za předpokladu, že by obžalovaným chtěla škodit. I přesto však, zejména po předestření své předchozí výpovědi, obžalované svou výpovědí částečně usvědčuje a částečně také vyvrací jejich obhajobu, a to zejména v tom směru, že nezletilý K. míval až hysterické výstupy, když se měl vracet od svědkyně P. k obžalovaným, rovněž se dovídala o tom, že bývá on i jeho sestry nedostatečně živeny a často bití, přičemž zároveň potvrdila, že od doby, co má nezletilého v péči, začaly se zlepšovat jeho problémy s pomočováním a nezletilý začal být zvladatelnější a ustávat v používání vulgárních výrazů. Protože obdobné skutečnosti, i když podstatě podrobněji, u hlavního líčení popisovala i svědkyně K., je zřejmé, i když nebyl zjištěn jakýkoliv kontakt mezi těmito dvěma svědkyněmi, že jsou výpovědi těchto svědkyň prakticky ve shodě a jejich věrohodnost je tak významně zvýšena. Kromě tohoto jsou jejich výpovědi v souladu s výpovědí svědkyně M. P., která kromě shody příjmení s nezletilým K. P. nemá prakticky žádný rodinný vztah, když jde o syna jejího bývalého manžela s obžalovanou. I tato svědkyně přitom popisovala, jak nezletilý docházel ke své babičce ve špatném stavu, špinavý a v nedostatečném oblečení, které mu následně musela dokupovat L. P., měl působit vždy hladovým dojmem, přestože v jídle nebyl vybíravý, zároveň měl zmiňovat, jak ho doma obžalovaní bijí, nedávají mu najíst a ve svém pokoji má nedostatečné vybavení, ať už jde o místo na spaní či osvětlení. Výpovědi všech těchto tří svědkyň nejen, že jsou ve vzájemném souladu, zároveň jsou ale i v souladu s výše naznačenými důkazy v předchozích odstavcích tohoto odůvodnění, které svědčí o tom, že obžalovaní skutečně jednali způsobem popisovaným ve skutkové větě podané obžaloby a zároveň vyvracejí výše rozepsanou obhajobu obžalovaných.

V neposlední řadě je na místě zmínit rovněž závěry jednak psychiatrie a jednak dětské psychologie. V rámci znaleckého zkoumání znalkyně zcela jednoznačně dospěly k závěru, že vývoj nezletilých K., A. i E. byl významně opožděn, mimo jiné i vlivem nedostatečné péče či emočního vztahu ze strany obou obžalovaných a potvrdily, že všechny tři nezletilé děti byly v takovém stavu, který jednoznačně potvrzuje předchozí zlé nakládání, jakož i týrání těchto nezletilých. Znalkyně v průběhu hlavního líčení jednoznačně a přesvědčivě vysvětlily a zdůvodnily, jakými postupy k těmto závěrům dospěly, když jednak vycházely z obsahu trestního spisu, v rámci čehož prakticky potvrdily i pravdivost důkazů svědčící v neprospěch obžalovaných, zároveň ale vycházely i z výsledků samotného vyšetření, a to jednak z verbálních, ale i z nonverbálních projevů samotných nezletilých, které podle závěrů znalkyň jednoznačně svědčí o tom, že se popisovaného jednání obžalování vůči dětem museli jednoznačně dopouštět. V této souvislosti v případě zejména nezletilého K. znalkyně poukázaly i na to, že v jeho případě začalo docházet k významnému zlepšení poté, co byl odebrán z péče obžalovaných, a to ať už jde o jeho negativní projevy chování včetně používání vulgarismů, či o problémy s nočním pomočováním, které tak podle znalkyně – psycholožky – tím pádem mohlo souviset spíše se závadovým prostředím v domácnosti obžalovaných a potažmo i z jednání obžalovaných vůči nezletilému. Znalkyně navíc poukázaly na to, že v případě všech tří nezletilých dětí nebyl problém s jejich začleněním poté, co byly odebrány z péče obžalovaných, což svědčí o tom, že v žádném případě nebyl problém na strany nezletilých, a to i za předpokladu zjištěného ADHD syndromu u nezletilých K. a A., když tyto děti byly jinak zvladatelné. Tato skutečnost, že děti nebyly nezvladatelné, ostatně vyplývá i ze zpráv z jednotlivých škol, dětského domova, Klokánku, či z vyjádření jejich babiček. Podle závěrů zejména znalkyně z odvětví psychologie pak obžalovaná s ohledem na své charakterové rysy není disponována k tomu mít v péči nezletilé děti. V tomto kontextu pak znalkyně vcelku přesvědčivě vysvětlila i závěry znaleckého posudku doloženého obhajobou, který ve vztahu k obžalovaným a k jejich péči k nezletilé J. vyšel relativně kladně a ve prospěch obžalovaných, když znalkyně poukázala na to, že vztah obžalovaných k nejmladší dceři J. byl i podle výsledků znaleckého zkoumání vždy nejpozitivnější, což znalkyně vysvětlila několika možnými důvody s tím, že jednak jde o jediné z dětí, které je současně obou obžalovaných, jednak jde o dítě nejmladší a jednak byla část období, zejména po dobu vypracovávání znaleckého posudku vychovávána obžalovanými už jako jediné dítě v domácnosti, když veškeré ostatní děti byly rozhodnutími soudu odňaty z jejich péče. Nad rámec tohoto vyjádření znalkyně pak ještě soud musí doplnit, že znalecký posudek byl vypracován až v říjnu 2016, tedy v době, kdy již po delší období probíhalo vůči obžalovaným trestní řízení, jehož úkony byly zahájeny už v říjnu 2013. Nelze tedy vyloučit ani určitou snahu obou obžalovaných s vědomím toho, že již jsou stíháni v důsledku svého předchozího jednání vůči nezletilým dětem, o úpravu tohoto svého jednání tak, aby se nadále nevystavovali postihu za své chování, případně aby vzbudili dojem, že jejich obvinění pro zanedbávání péče dětí a jejich týrání je neodůvodněné. O této snaze obžalovaných ostatně mohou svědčit i další důkazy, a to jednak skutečnosti, na které poukazovala již pracovnice Dětského domova a Školní jídelny Opava poté, co obžalovaná nezletilé E. a A. v dětském domově navštívila, jakož i doložený věcný důkaz v podobě zvukových záznamů hovorů obžalovaných s nezletilými A. a E., jejíž přehrání soud nabylo dojmu, že se obžalování záměrně snažili nezletilé kontaktovat, aby vzbudili dojem, že se vždy snažili o ně pečovat a že nezletilé k nim mají kladný vztah, tedy aby mohli docílit lepšího postavení v probíhající trestním řízení. Jak již podotkla znalkyně z odvětví psychologie a soud je téhož dojmu, vyjadřování obžalované, případně i obžalovaného, v rámci dvou záznamů zvukových nahrávek telefonních hovorů, které byly u hlavního líčení přehrány, působí velice emočně ploše, obžalování jsou prakticky bez zájmu o nezletilé a jsou to spíše

nezletilé děti, kdo se na něco ptá, přičemž odpovídá téměř výlučně obžalovaná a její odpovědi jsou velice strohé a místy až necitlivé, zároveň je zde patrná určitá snaha vzbudit v nezletilých dojem, že obžalovaní se vlastně vůči nim ničeho nedopouštěli a celá situace, kdy probíhá trestní řízení, je způsobena zaviněním nezletilých. Dle těchto okolností, přestože uvedený věcný důkaz byl nepochybně zamýšlen jako důkaz ve prospěch obhajoby, je na místě konstatovat, že spíše svědčí v neprospěch obžalovaných, neboť zase jen dokládá faktický nezáměr obžalovaných o obě nezletilé, případně dokonce i snahu tyto nezletilé ovlivňovat ve svůj prospěch.

S ohledem na výše rozepsané důkazy, které soud vyhodnotil postupem dle § 2 odst. 6 trestního řádu jednak samostatně a jednak ve vzájemném souhrnu, lze dospět k poměrně jednoznačnému závěru. Obhajoba obžalovaných sama o sobě vykazuje určité rozpory, působí účelově a nevěrohodně. Výpovědi úzké skupiny svědků, kterými je tato obhajoba do určité míry podporována, a kteří jsou buďto blízcí rodinní příslušníci nebo blízký kamarád, rovněž nemůže být vnímána jako dostatečně věrohodná, navíc v případě některých svědků i částečně vyvrací obhajobu obžalovaných. Naproti této relativně velmi úzké skupině důkazů svědčících ve prospěch obžalovaných je rozsáhlá skupina důkazů, která obhajobu obžalovaných jednoznačně vyvrací a obžalované ze spáchání žalovaného činu usvědčuje. Tato velká skupina důkazů zahrnuje jednak výpovědi přímých poškozených, zejména nezletilých E. a A. D., výpovědi některých jejich rodinných příslušníků či osoby z jejich širší rodiny, zároveň ale i zprávy či výpovědi pracovníků orgánů zabývajících se péčí o děti či jiných obdobných institucí, škol či školských zařízení, ale i různých lékařů. Podporována je tato velká skupina důkazů usvědčujících obžalované rovněž závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie. K těmto důkazům je potřeba uvést, že se vzájemně doplňují a jedná se navíc o důkazy takových osob či institucí, u kterých není možno dohledat nějaké bližší vazby ať už na sebe vzájemně či na nezletilé nebo obžalované a není z těchto důvodů proč pochybovat o objektivnosti a věrohodnosti alespoň valné většiny těchto důkazů. Pokud se v případě některých z těchto důkazů vyskytly určité rozpory, jako tomu bylo kupříkladu v rámci některých částí výpovědi nezletilých A. či E. D., případně výpovědi učitelek ŽS a SŠ prof. Matějčicka z Olomouce, pak pro tyto určité rozpory zde je logické vysvětlení, ať už je to nízký věk či okolnosti výslechu v případě nezletilých, či delší časový odstup v případě učitelek. V každém případě případné rozpory jsou jednoznačně odstraněny dalšími důkazy, přičemž se vesměs jedná o hned několik důkazů dosvědčujících konkrétní stav, a to případně i z různých na sobě nezávislých zdrojů. S přihlédnutím k výše rozepsaným důkazům tedy soud zcela jednoznačně dospěl k závěru, že se oba obžalovaní dopustili jednání popsaného ve skutkové větě podané obžaloby a potažmo i skutkové věty výroku o vině tohoto rozsudku.

Takto tedy lze mít za důkazně podloženo, že obžalovaní přinejmenším v období od června 2009, kdy již spolu sdíleli společnou domácnost ve Václavově u Bruntálu, až do 10. 9. 2014, kdy z jejich péče byly odňaty nezl. A. a E. D., poté co v červnu byl z jejich péče odňat nezletilý K. P., tedy jednoznačně po delší dobu, týrali celkem 4 nezletilé osoby, které byly formálně či fakticky v jejich péči a výchově, a to jednak tím, že tyto nezletilé děti trestali nepřiměřeně intenzivními tresty, jako je bití různými předměty včetně vařečky či páskem takovým způsobem, že to na nezletilých zanechávalo různá zranění, případně tresty vzbuzujícími velký strach a úzkost a tedy velmi negativně působícími na psychiku nezletilých, jako je vysazování na vysokou skříň či nucení klečet či jinak trávit čas v temném prostoru, používali tresty přímo negativně působící na zdravotní či psychický vývoj nezletilých, jako je odpírání stravy či nucení chodit do společnosti jiných dětí v pomočeném oblečení, tresty ukládali i z malicherných či bezdůvodných příčin, jako je styk s prarodiči, či noční pomočování nezletilého K. P. v důsledku jeho zdravotní poruchy, používali vůči nim

vulgární nadávky či výrazy, neprojevovali jim citovou náklonnost ani podporu i přesto, že zejména nezletilý K. P. v důsledku potíží s nočním pomočováním, či nezletilá E. D. v důsledku výrazných problémů s artikulací, nepochybně takovou zvýšenou péčí vyžadovali, zjevně nezletilým ani nezajistili dostatečné vybavení dětského pokoje tak, aby tento splňoval veškeré jejich potřeby, když se částečně jednalo i o děti školního věku, nezajišťovali nezletilým dostatečný přísun stravy, ale ani dostatečnou hygienickou či lékařskou péči, stejně tak jako dostatečné zajištění školními pomůckami či domácím vzděláváním pro školní přípravu, o nezletilé ani neprojevovali zájem v rámci vzdělávání, neposkytovali jim ani dostatečně kvalitní či přiměřené ošacení a v případě nezletilých A. ani E. nesledovali, jak tyto tráví volný čas a bez jakéhokoliv zajištění je nechávali pohybovat se mimo bydliště i do pozdních nočních hodin. Takovýmto jednáním oba obžalovaní naplnili znaky zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. c), d) trestního zákoníku, přičemž spíše shodou okolností a včasnými lékařskými zákroky, případně i včasným odnětím dětí z péče obžalovaných došlo k tomu, že u nezletilých zejména v důsledku podvýživy nedošlo ke vzniku zásadnějších zdravotních potíží, které by již bylo možno kvalifikovat jako těžkou újmu na zdraví a tedy i naplnění kvalifikace dle § 198 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

Pokud jde o obžalovaného B., tento sice neměl tak, jako obžalovaná B., většinu z uvedených dětí přímo svěřenu do péče rozhodnutím soudu, přičemž jeho povinnost formálně nebyla dána ani jeho rodičovstvím k většině nezletilých dětí, i přesto je z provedeného dokazování zřejmé, že fakticky všechny čtyři nezletilé děti byly po celou dobu páchání činu ve faktické péči i tohoto obžalovaného. Tuto skutečnost v průběhu hlavního líčení ostatně částečně připustil sám obžalovaný, částečně i obžalovaná B., rovněž vyplývá z dalších provedených důkazů, jako jsou výpovědi sociálních pracovníků či zprávy jednotlivých institucí zabývajících se péčí o děti, případně i z výpovědi svědka Ž.. Z výpovědi uvedených svědků či zpráv orgánů péče o děti vyplývá, že přestože obžalovaný B. oficiálně tvrdil, že ve společné domácnosti s obžalovanou B. v době, kdy tato bydlela v Bruntále či v Olomouci, nepřebýval, bylo z místních šetření i z toho, jak se obžalovaný v bydlišti obžalované vyskytoval a choval, zřejmé, že zde pobývá prakticky stabilně. Skutečnost, že i v tomto období všechny nezletilé vychovával i obžalovaný B., ostatně potvrdila jak obžalovaná B., tak i obžalovaný B. v průběhu hlavního líčení. Pokud někteří ze svědků, vesměs blízcí rodinní příslušníci obžalovaných, k věci uváděli, že obžalovaný v uvedeném období ve společné domácnosti s obžalovanou a nezletilým nebydlel, pak z jejich strany jde o relativně rozporuplná tvrzení tak, jak je již výše v tomto odůvodnění rozepsáno. Již z logiky věci by bylo podivné, kdyby za situace, kdy obžalovaný udržoval s obžalovanou pravidelný kontakt, vztah a zjevně si byli velice blízcí, býval by obžalovaný v její domácnosti pouze občasně a nebydlel by zde trvale, když trvalým setrváváním v domácnosti by navíc výrazně snížil další náklady spojené se zajištěním jeho vlastního bydlení. Celá situace se tak spíše skutečně jeví tak, jak předestíraly některé svědkyně či jak je naznačováno ve zprávě Městského úřadu v Bruntále, a sice že obžalovaný se snažil pouze formálně vykazovat, že v domácnosti obžalované nepřebývá, aby měla obžalovaná nárok na sociální dávky spojené s bydlením. V každém případě však vesměs ze všech důkazů, které se k tomuto vztahovaly, vyplývá, že obžalovaný B. přebýval v bydlišti obžalované spolu s nezletilými i v uvedeném období velmi často a setrval zde i dlouhodoběji a že v takovém případě se staral i o domácnost a výchovu dětí a fakticky o ně pečoval. I přesto, že ve vztahu k nezletilým K., A. a E. nebyl obžalovaný rodičem, ani jinou osobou, které by povinnost pečovat o tyto děti vyplývala přímo ze zákona či z rozhodnutí soudu, je zřejmé, že obžalovaný s ohledem na své postavení, když byl po celou dobu druhem obžalované se zjevnou autoritou vůči všem nezletilým dětem, tedy nikoliv jen vůči své dceři J., tuto svou autoritu vůči nezletilým uplatňoval, stejně jako zajišťoval veškeré potřeby celé domácnosti i po materiální stránce, ať už financemi nebo prováděním domácích prací a

podobných úkonů. S ohledem na to, v jakém byli všichni nezletilí věku a tedy i postavení, je zcela nepochybné, že byli závislí nejen na péči obžalované coby jejich matky, ale i obžalovaného, který z pohledu nezletilých K., A. a E. byl toliko druhem jejich matky. Z tohoto pohledu po celé období byly veškeré nezletilé děti ve faktické péči nejen obžalované, ale i obžalovaného, který se rovněž podílel na jejich výchově, přičemž tento vztah by trval i za předpokladu, že by obžalovaný skutečně v určitém období oficiálně přebýval mimo domácnost obžalované a pouze zde s četností několikrát týdně docházel, i když toto tvrzení obžalovaných soud považuje za nevěrohodné a s ohledem na důkazní situaci se spíše kloní k závěru, že obžalovaný pouze formálně vykazoval, že společnou domácnost s obžalovanou a nezletilými nesdílí, přestože tak ve skutečnosti činil. Z toho důvodu je nutno znaky zločinu dle § 198 odst. 1, 2 písm. c), d) trestního zákoníku spatřovat i v případě jednání obžalovaného Beneše, a to prakticky v odpovídajícím rozsahu jako v případě obžalované B..

Soud se v tomto ohledu zabýval i pravděpodobnými motivy jednání obou obžalovaných, k čemuž významnou měrou jako vodítko přispěli i výsledky znaleckých posudků, ať už v této trestní věci, nebo v rámci probíhajícího opatrovnického řízení. V případě obžalované B. je zřejmé, že se jedná celkově o osobu, která po psychické stránce není disponována k péči o děti a která tudíž není schopna vyvinout dostatek empatie, pomoci či trpělivosti v rámci péče o děti, tím spíše, pokud některé z těchto dětí vykazují poruchy chování. Je tedy zřejmé, že obžalovaná primárně nezvládala péči postupně o celkem 4 potomky, které navíc měla postupně se třemi různými partnery, a lze předpokládat, že její jednání pramenilo částečně z celkového nezájmu o výchovu a prospívání nezletilých, částečně ale z impulzivních reakcí na situace průběžně vyvolávané v rámci výchovy nezletilých. Tato skutečnost však obžalovanou pochopitelně neomlouvá, tím spíše, když z provedeného dokazování vyplývá, že obžalovaná byla opakovaně poučována o nutnosti absolvovat s nezletilými různé úkony, případně jí byla nabízena různorodá pomoc, a i přesto výše uvedené vesměs odmítala, nejevila o ně zájem a naopak vůči osobám, které jí uvedené doporučovaly, jednala agresivně a arogantně. Obžalované tak muselo být zcela zřejmé, že její postupy nejsou správné a že je v jejích možnostech svůj přístup zlepšit a za těchto okolností jednala vědomě v podobě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V případě obžalovaného B. je pak možno dovodit, že tento je obecně lépe predisponován k výchově nezletilých dětí, než obžalovaná, na druhou stranu nezletilý K., A. a E. nebyli jeho dětmi po biologické stránce a je naprosto zjevné, že obžalovaný k těmto neměl prakticky žádný vztah, pokud jde o citovou stránku. Toto je zřejmé i z jeho přístupu k nezletilé J., jejímž je biologickým otcem a k níž je jeho vztah diametrálně odlišný, než jeho vztah k ostatním nezletilým. Z výše provedených důkazů je přitom zřejmé necitlivé, až agresivní vystupování obžalovaného vůči ostatním nezletilým, zejména vůči nezletilému K. P.. Z vyjádření jednotlivých nezletilých dětí, případně osob, kterým se svěřovaly je přitom zřejmé, že častěji nezletilé trestala obžalovaná v rámci svých vztekklých výlevů, nicméně tresty ze strany obžalovaného rovněž nebyly jakkoliv ojedinělé, pakliže k nim přistoupil, byly vůči nezletilým intenzivnější, jakož i podstatně hůře snesitelné. Motivací obžalovaného tak zřejmě byla absence jakéhokoliv citu z jeho strany k nezletilým K., A. a E., a přestože si nepochybně musel uvědomovat, jakým způsobem by o nezletilé měl pečovat či jak se k nim chovat, nečinil tak mimo jiné i vzhledem k tomu, že mu na těchto nezletilých zřejmě ani příliš nezáleželo. I v případě obžalovaného je tak dáno úmyslné zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když samotné závadové jednání obžalovaného spočívalo zejména v nepřiměřených či bezdůvodných trestech, stejně jako v odpírání dostatečné péče o nezletilé, zejména pokud jde o zajišťování stravy, lékařské péče či materiální zajištění k nákupu nezbytných potřeb či oděvních součástí.

V tomto kontextu je na místě zmínit naprosto nemístné a ničím nepodložené tvrzení obhájce obžalované B. JUDr. Svobody spočívající v čirých invektivách vůči pracovníci Městského úřadu v Bruntále, odbor sociálních věcí, v rámci závěrečného návrhu tohoto obhájce, spočívající v osočení, že za celou situaci prakticky může tento úřad, když se o rodinu obžalované dostatečně nezajímal a neposkytoval dostatečnou podporu. S ohledem na celkovou důkazní situaci je přitom zcela zřejmé, že tato slovní inzultace obhájce je nejenže důkazně ničím nepodložená, ale prakticky je i v rozporu s jednotlivými důkazy, zejména pokud jde o jednotlivé zprávy a podněty, ať už Městského úřadu v Bruntále, nebo dalších orgánů péče o děti či se správami jednotlivých škol. Je zřejmé, že v období, kdy rodina obžalované bydlela v působnosti Městského úřadu Bruntál, byly úřednice tohoto orgánu činné, snažily se pracovat s obžalovanou, nabízet různé možnosti a doporučovat řešení, zatímco to byla právě obžalovaná, která jakoukoliv spolupráci odmítala, mařila dokonce jakoukoliv součinnost s orgánem péče o děti, a to i v období, kdy již s dětmi přebývala v působnosti Magistrátu města Olomouc, vystupovala arogantně a agresivně, a to i na různá doporučení podávaná ze strany různých škol. Orgány péče o děti, včetně Městského úřadu Bruntál, pak podle doložených důkazů vyvíjely o práci s rodinou obžalované dostatečný zájem, byly dostatečně aktivní a byla to naopak obžalovaná, která i přes neustálé poučování a doporučování veškerou odbornou pomoc odmítala a naopak vůči zmíněným osobám či institucím vystupovala nanejvýš nevhodným způsobem. Jediná skutečnost, o které by zde ještě bylo možno diskutovat je pouze ta, zda orgány péče o děti, zejména Městský úřad Bruntál, neměly jednat rychleji a radikálněji v rámci řešení naprosté nespolupráce a ignorace ze strany obžalované a nečinit kroky směřující ke změně výchovného prostředí, zejména nezletilých K., ale postupně i A. a E. dříve, než k tomuto fakticky došlo, když zde již v tomto období byly signály na zanedbávání péče o nezletilé, i na možné týrání jejich osob. V každém případě je možno zopakovat, že námitka obhájce v tomto směru je irelevantní a v kontextu celé situace i značně nemístná.

Před skončením dokazování ještě obhajoba vznesla doplňující důkazní návrhy, a to v podobě výsledku znalkyň PhDr. Dařílkové a MUDr. Tiché, jejichž znalecký posudek byl konstatován jako listinný důkaz, o přehrání dalších nahrávek záznamů telefonických hovorů mezi obžalovanou a nezletilými A. a E., rozšíření znaleckého posudku na nezletilého K. P. se zaměřením na vývoj v rámci aktuální situace a v podobě vyžádán opatrovnických spisů k dětem rodičů D. a Vackové. Po zvážení celé důkazní situace a možného přínosu navrhovaných důkazů však senát po krátké poradě dospěl k závěru, že jednotlivé navrhované důkazy jsou již k rozhodnutí ve věci nadbytečné, když tyto nemohou přinést jakákoliv zásadnější zjištění, která by mohla znamenat odlišné posouzení celé této trestní věci, ať už z pohledu viny nebo z pohledu trestu. Pokud jde o výslech znalkyň Dařílkové a Tiché, pak je na místě konstatovat, že znalecký posudek, který tyto znalkyně vypracovaly v rámci opatrovnického řízení ohledně péče obžalovaných o nezletilou J., jsou poměrně jednoznačné a není tedy důvod, proč ještě tyto závěry doplňovat výsledkem jmenovaných znalkyň. Ostatně ani jeden z obžalovaných, ani jejich obhájci nenamítali, že by závěry těchto znalkyň měly být v některém ohledu nesprávné nebo neúplné. K uvedenému posudku se vyjádřila rovněž znalkyně z odvětví psychologie PhDr. Khulová, která konstatovala, že závěry jmenovaných znalkyň korespondují i s jejími zjištěními a nejsou tedy v rozporu s vypracovaným znaleckým posudkem k osobám nezletilých K., A. a E. v této trestní věci, přičemž toto své konstatování i dostatečně pochopitelně vysvětlila. Lze tedy předpokládat, že ze strany jmenovaných znalkyň by v případě jejich výsledku byly jen zopakovány skutečnosti, které jsou zaznamenány v závěrečné části jejich znaleckého posudku, případně které zazněly z úst znalkyň přibraných v této trestní věci. Obdobná situace je i v případě navrhovaného rozšíření znaleckého posudku, zejména pokud jde o osobu nezletilého K. P., když závěry obou znalkyň v rámci

vypracovaného znaleckého posudku v této trestní věci jsou i k osobě tohoto nezletilého zcela jednoznačné a znalkyně i v průběhu hlavního líčení podrobně popsaly a vysvětlily své postupy, stejně tak jako vysvětlily některé další okolnosti ohledně chování a přístupu nezletilého po vypracování znaleckého posudku. Soud se nyní zabývá skutkem, který byl ukončen k 10. 9. 2014, přičemž znalecký posudek v této trestní věci byl vypracován až po uvedeném datu. Podstatné je posouzení nezletilého K. P. za období do uvedeného data, k němuž se znalkyně z odvětví psychiatrie i psychologie již dostatečně věnovaly, přičemž je zřejmé, že případné další jednání nezletilého, k němuž došlo až po vypracování znaleckého posudku nemůže mít na závěry již vypracovaného znaleckého posudku, na již proběhlé časové období vliv, což ostatně vyplývá i z vyjádření samotných znalkyň. Tyto znalkyně navíc v rámci svých výsledků vysvětlily i další jednání nezletilého po vypracování znaleckého posudku a tedy i vesměs ty skutečnosti, které byly obhajobou navrhovány v rámci doplnění znaleckého posudku, již znalkyněmi byly prakticky zodpověděny. Přehráním dalších navrhovaných částí zvukových záznamů obsažených na nosiči informací, doloženém obžalovanou, by zcela jednoznačně došlo toliko k naprosto neúměrnému protahování celého hlavního líčení. V rámci hlavního líčení soud prozatím přehrál toliko dva záznamy na uvedeném nosiči informací, přičemž i takto se jednalo o velice dlouhé, mnohaminutové záznamy, které však byly ze všech doložených záznamů jednoznačně nejkratší. Už z obsahu těchto záznamů je zjevné, že se jedná pouze o účelové kontaktování nezletilých A. a E. D. ze strany obžalovaných tak, jak je rozepsáno již výše v tomto odůvodnění a jakýkoliv bližší přínos přehrání těchto záznamů pro celé dokazování je mizivý, kromě toho, že napovídá o určité snaze obžalovaných alespoň následně ovlivňovat nezletilé a podsouvat jim zavinění za to, že oni sami jsou v této trestní věci stíháni, tedy je z nich zřejmé negativní působení obžalovaných na tyto nezletilé. Přehráním dalších částí zvukových záznamů v trvání desítek minut až hodin by pak došlo k protahování celého hlavního líčení bez jakéhokoliv podstatnějšího výsledku. Obdobně pak ani vyžádání obsahu spisu vedeného k dětem rodičů D. a V. by nemohlo mít jakýkoliv zásadnější význam pro posouzení důkazní situace v této trestní věci, když je zřejmé, že celý spis by se týkal zcela odlišných nezletilých, ale i odlišných rodičů a jedinou osobou, která by v obou věcech mohla vystupovat, je osoba babičky E. K., jejíž výpověď či písemná podání však v této trestní věci v žádném případě nejsou jedinými usvědčujícími důkazními prostředky vůči obžalovaným. Vzhledem k tomu, že navrhované doplňující důkazy by zjevně nemohly mít zásadnější význam pro rozhodování v této trestní věci a znamenaly by pouze nadměrné protahování celého hlavního líčení a navyšování nákladů, soud uvedené důkazní návrhy jako nadbytečné zamítl.

V rámci úvah o ukládání trestu soud přihlédl ke společenskému zájmu, který byl jednáním obžalovaných porušen a kterým je zájem společnosti na ochraně osob, které vzhledem ke svému věku jsou v péči či výchově jiných osob, jsou na těchto osobách fakticky závislé a jednáním těchto osob je ohrožován jejich další vývoj či zdraví. Soud rovněž hodnotil způsob provedení trestné činnosti, v rámci čehož bylo nutno zohlednit již vskutku velmi dlouhé trvání samotného činu, k němuž docházelo po dobu nejméně pěti let a který se vztahoval postupně ke čtyřem různým nezletilým, i když vůči některým více a vůči některým méně intenzivně. Rovněž různorodost týrání ze strany obžalovaných, které spočívalo jednak v nepřiměřeném bití či jiném nepřiměřeném trestání, ale i odpírání náležité péče, materiálního zabezpečení a stravy, nebo i jen trochy citu a porozumění, by mělo být hodnoceno jako okolnost přitěžující. V případě obžalované B. je zřejmé, že to byla primárně ona, kdo měl zajišťovat potřeby nezletilých K., A. a E. a kdo měl rozhodující vliv při jejich výchově a zabezpečení, na druhou stranu soud spíše již ku prospěchu obžalované zohlednil také skutečnost, že obžalovaná takto jednala nikoliv proto, že by chtěla nezletilým primárně škodit, ale spíše z toho důvodu, že péči o ně absolutně nezvládala, i když i k tomuto docházelo jejím zaviněním. Na druhou

stranu obžalovaný B., přestože jeho vliv na péči a výchovu zřejmě nebyl natolik zásadní, jako vliv ze strany obžalované, mohl si ještě lépe uvědomovat a korigovat své jednání s ohledem na své duševní dispozice, nicméně i přesto to byl on, kdo zejména selektivně některé z nezletilých znevýhodňoval, čímž jim rovněž mohl působit příkoří a také používal po fyzické i psychické stránce intenzivnější tresty, než samotná obžalovaná. Z tohoto pohledu pak soud shledal v případě obou obžalovaných prakticky shodný díl viny, a to i z pohledu úvah ohledně ukládaného trestu. K osobám obžalovaných bylo v průběhu hlavního líčení zjištěno, že obžalovaný B. byl v průběhu žalovaného období střídavě zaměstnáván, posledně byl veden jako skladník. Obžalovaná B. je pak osobou dlouhodoběji nezaměstnanou, tedy osobou, v jejichž časových možnostech zjevně mohlo být dostatečně se věnovat potřebám nezletilých dětí. V opise rejstříku trestů ani jednoho z obžalovaných není jediný záznam.

Zejména s přihlédnutím k tomu, že na osoby obžalovaných je možno pohlížet jako na osoby bezúhonné z trestněprávního hlediska, bylo možno v jejich případě uvažovat ještě i o spíše jen výchovném, podmíněném trestu odnětí svobody. V případě zločinu dle § 198 odst. 2 trestního zákoníku byli oba obžalovaní ohrožováni trestní sazbou odnětí svobody od 2 do 8 roků. S přihlédnutím k osobám obou obžalovaných, ke shora rozepsaným spíše již převažujícím přitěžujícím okolnostem, ale i s přihlédnutím k motivaci obou obžalovaných pak soud ukládal trest odnětí svobody tak, aby stále ještě mohlo dojít k jeho podmíněnému odložení a tedy v trvání tří roků, což je stále ještě doba blížící se spíše dolní hranici zákonného rozmezí. Zkušební dobu podmíněného odsouzení pak soud uložil v trvání čtyř roků, která se jeví dostatečnou ke sledování dalšího chování obžalovaných, jakož i plnění rodičovských povinností k nezletilé poslední dceři, která zůstala v jejich péči, tedy J. B.. Vzhledem k tomu, že obžalovaní v rámci péče opakovaně vykazovali závažné nedostatky, a to i při jakékoliv komunikaci s orgány péče o děti, se školou či obdobnými institucemi, je zjevné, že je naprosto nezbytné dostatečně účinnými prostředky sledovat další působení obžalovaných v rámci rodičovské péče. Jestliže doposud zcela selhávaly jakékoliv prostředky práva rodinného, považuje soud za naprosto nezbytné, aby tyto prostředky zajistilo právo trestní. Za tím účelem byl v rámci podmíněného odsouzení vysloven dohled, v rámci jehož jsou obžalovaní povinni spolupracovat, a to zejména s úředníky probační a mediační služby, podrobovat se veškerým úkonům, které tyto úředníci v rámci stanoveného dohledu určí, být pro tyto úředníky kontaktní a umožňovat jim provádění veškerých nezbytných úkonů, včetně návštěv a místních šetření k bydlišti obžalovaných, a to bez výjimek. Porušení těchto povinností v rámci dohledu by pak již zřejmě znamenalo přeměnu původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody v trest nepodmíněný. I když přímo z ustanovení § 86 odst. 1 trestního zákoníku vyplývá, že v případě porušení uloženého dohledu nastupuje přeměna původně podmíněného trestu odnětí svobody, shledal soud vhodným výslovně ještě nad rámec uloženého dohledu stanovit obžalovaným jako podmínku osvědčení povinnost spolupracovat v rámci uloženého dohledu s úředníky Probační a mediační služby České republiky a plnit veškeré požadavky a podmínky, které tyto úředníci stanoví, přičemž pokud by obžalovaní tuto výslovnou podmínku osvědčení porušili, dojde k přeměně původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody v trest odnětí svobody nepodmíněný. Tato podmínka osvědčení je prakticky svým smyslem totožná jako samotný institut dohledu, nicméně soud ji raději formuloval ještě jednou tak, aby i obžalovaní, kteří zjevně mají sklony k porušování svých povinností v rámci dohledu orgánů péče o děti, se již do budoucna takového porušování nedopouštěli. Samotná zkušební doba podmíněného odsouzení počíná běžet právní mocí tohoto rozsudku a po celou dobu jejího trvání bude sledováno, zda obžalovaní vedou řádný život, podrobují se stanovenému dohledu a plní podmínku osvědčení, přičemž pokud tak obžalovaní neučiní, bude rozhodnuto, a to případně i ještě v průběhu

zkušební doby, že původně podmíněně odložený trest odnětí svobody vykonají s příslušné věznicí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále, a to buď ústně do protokolu, nebo písemně ve dvojím vyhotovení.

Podané odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku či řízení předcházejícímu.

Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Bruntál 22. listopadu 2016

Mgr. Marek Stach v.r.
-předseda senátu-

za správnost vyhotovení:
D. Barabášová